

Sylvain
Reynard

Gabrielov Raj

Hriešne
odtiene
vášne

Gabrielov Raj

Hriešne odtiene vášne

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Sylvain Reynard

Gabrielov Raj – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

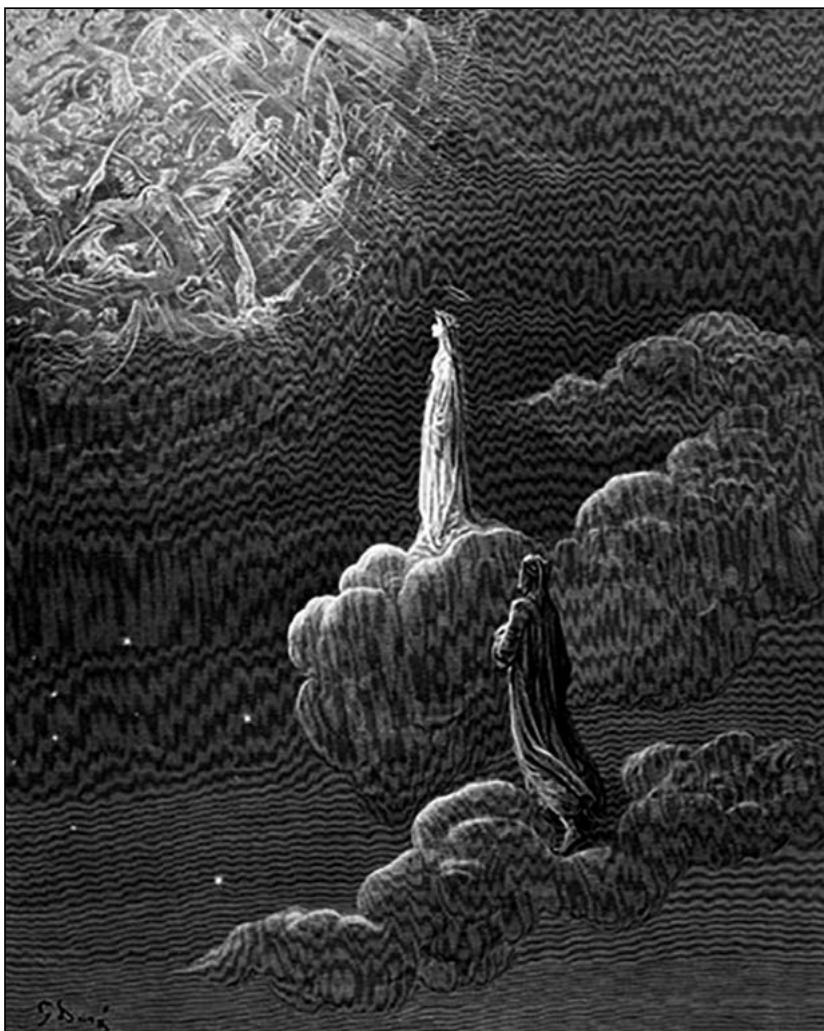

Sylvain
Reynard

Gabrielov
Raj

Hriešne
odtiene
vášne

*Mojim čitateľom,
s vďakou.*

Dante a Beatrice vstupují do sféry Marsu

Rytina Gustava Dorého z roku 1868

*„Nádej je pevné čakanie,“ ja zase,
„budúcej slávy, v ktorom spolu hára
s milosťou naša zásluha v jej jase.“*

Dante Alighieri, *Raj*, Spev 25. 67 – 69,
v preklade V. Turčányho, 1986

GABRIEL'S REDEMPTION

Copyright © 2013 by Sylvain Reynard

Translation © Miroslava Sedláčková, 2016

© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7505-499-9

ISBN e-knihy 978-80-7505-562-0 (1. zverejnenie, 2016)

Prológ

1292

FLORENCIA, TALIANSKO

Básnik sa odsunul od stola a zadíval sa z okna na svoje milované mesto. Hoci sa k nemu jeho architektúra a ulice prihovárali, činili tak nemými hlasmi. Zdalo sa, akoby pohasol všetok jas, nielen v meste, ale aj na celom svete.

„Quomodo sedet sola civitas plena populo! Facta est quasi vidua domina gentium...“

Očami preletel Plač Jeremiášov, z ktorého citoval len okamih predtým. Prorokove slová boli žalostne nedostatočné.

„Beatrice,“ zašepkal a srdce mu zovrelo v hrudi. Dokonca aj teraz, dva roky po jej smrti, mohol len s ťažkosťami písať o svojej strate.

Mala zostať večne mladá, naveky ušľachtilá, ním blahoslavená, a ani všetka poézia sveta nemohla vyjadriť jeho oddanosť k nej. Ale na jej pamiatku a pre ich lásku sa o to musel pokúšať.

1. kapitola

JÚN 2011

SELINGSGROVE, PENNSYLVÁNIA

Srofosor Gabriel Emerson stál s rukami vo vreckách vo dverách svojej pracovne a vášnivým pohľadom pozoroval svoju ženu. Jeho vysoká atletická postava bola pôsobivá, rovnako ako i jeho výrazné rysy a zařírovomodré oči.

Stretol ju, keď mala sedemnášť rokov (bola o desať rokov mladšia ako on) a zamiloval sa do nej. Ale rozdelil ich čas a okolnosti, z ktorých však v neposlednom rade hral úlohu jeho vlastný neusporiadaný životný štýl.

Napriek tomu sa na nich nebesá usmiali. O šesť rokov neskôr sa stala v Toronte jeho magisterskou študentkou a znovu medzi nimi vzplanuli city. O rok a pol nato sa vzali. Po takmer šiestich mesiacoch v manželskom zväzku ju miloval ešte viac než predtým. Žiaril ešte aj na vzduch, ktorý dýchala.

Dosť dlho čakal na to, čo práve mienil urobiť. Pravdepodobne ju bude musieť zviest, ale Gabriel bol pyšný na to, aký je v tomto umení skúsený.

Vo vzduchu sa vznášali tóny piesne *Mango* od Brucea Cockburna a vyvolávali v ňom spomienky na ich výlet do Belize, ktorý sa odohral ešte pred tým, než sa vzali. Milovali sa tam na najrôznejších miestach pod šírým nebom, vrátane pláže.

Julia sedela pri stole, nevšímajúc si hudbu ani to, že ju sleduje. Písala na svojom notebooku, obklopená knihami, zložkami a dvoma škatuľa-

mi papiera, ktoré jej Gabriel svedomito priniesol z prízemia bývalého domu jeho rodičov.

V Selinsgrove boli už týždeň – aby si oddýchli od svojich rušných životov v Cambridgei v Massachusetts. Gabriel bol profesorom na Bostonskej univerzite, zatiaľ čo Julia práve dokončila pod dohľadom vynikajúcej profesorky, ktorá predtým pôsobila na Oxforde, svoj prvý ročník doktorandského štúdia na Harvarde. Utiekli z Cambridgea, pretože ich dom na Harvard Square bol hore nohami, čo bolo dôsledkom práve prebiehajúcej rekonštrukcie.

Dom Clarkovcov v Selinsgrove bol zrekonštruovaný ešte pred ich príchodom tak, aby to zodpovedalo Gabrielovým náročným požiadavkám. Väčšina vybavenia, ktoré tam zostalo po Richardovi, Gabrielovom adoptívnom otcovi, bola premiestnená do prenajatého skladu.

Julia vybrala nový nábytok a záclony so závesmi a presvedčila Gabriela, aby jej pomohol vymaľovať. Zatiaľ čo jeho vkus smeroval k tmavému drevu a drahej hnedej koži, Julia uprednostňovala svetlú farebnosť prírodného domčeka s bielymi stenami a nábytkom, zdôrazneným rôznymi odtieňmi santorínskej modrej.

V pracovni rozvešala reprodukcie obrazov, ktoré mali zavesené vo svojom dome na Harvard Square – *Stretnutie Danteho s Beatrice pri moste Santa Trinita* od Henryho Holidaya, Botticelliho *Primaveru a Madonu s dieťaťom* od Fra Filippa Lippiho. Gabriel sa pristihol, že na ten posledný spomenutý uprene zíza.

Dalo by sa povedať, že tie obrazy ilustrujú fázy ich vzťahu. Prvý zobrazoval ich stretnutia a Gabrielovu vzrastajúcu posadnutosť. Druhý predstavoval Amorov šíp, krásnu Juliu, ktorú si nepamätal, a tiež ich vohľady a následné manželstvo. A napokon, obraz Madony reprezentoval to, v čo Gabriel dúfal, že by sa mohlo niekedy tiež stať.

Toto bol už tretí večer, ktorý Julia trávila pri stole; písala svoju prvú verejnú prednášku, ktorú mala mať budúci mesiac na Oxforde. Pred štyrmi dňami, ešte kým im dodali nábytok, sa milovali na podlahe v spálni, celí špinaví od farby.

(Julia sa rozhodla, že maľovanie na telo s Gabrielom je jej nový naj-obľúbenejší šport.)

S hlavou plnou spomienok na ich fyzické spojenie a s hudbou, ktorá stupňovala svoje tempo, došla Gabrielovi trpezlivosť. Boli novomanželia. A on nechcel dopustiť, aby ho aj ďalší večer ignorovala.

Tichým krokom sa k nej prikradol. Odhrnul jej dlhé vlasy nabok a odhalil tak jej krk. Na koži ju poštekľilo krátke strnisko jeho neoholenej tváre a pridalo jeho bozkom na intenzite.

„Pod“,“ zašepkal.

Naskočili jej zimomriavky. Dlhými, štíhlymi prstami jej prechádzal po krivke hrdla a čakal.

„Moja prednáška ešte nie je hotová.“ Zdvihla svoju krásnu tvár, aby sa na neho pozrela. „Nechcem profesorke Pictonovej urobiť hanbu, najmä preto, že pozvala práve mňa. Som najmladšou účastníčkou v programe.“

„Ty jej hanbu neurobiš. A máš ešte dosť času na to, aby si tú prednášku dokončila.“

„Musím nachystať dom na návštevu tvojej rodiny. Prídu o dva dni.“

„To nie je moja rodina.“ Gabriel jej venoval planúci pohľad. „Je to naša rodina. A objednáam niekoho na výpomoc. Pod. A vezmi deku.“

Julia sa otočila a na bielom čalúnenom kresle, ktoré stálo pod oknom, zbadala povedome vyzerajúcu kockovanú deku. Pozrela k lesu, ktorý lemoval zadný dvor. „Je tam tma.“

„Budem ťa chrániť.“ Pomohol jej vstať, na okamih ju objal rukami okolo pása a pritisol tak ich telá k sebe.

Cítila, ako ju jeho telo hreje cez tenkú látku letných šiat, a to teplo bolo upokojujúce a lákavé.

„Prečo chceš ísť do sadu potme?“ doberala si ho, zložila mu okuliare a položila ich na stôl.

Gabriel ju spútal pohľadom, ktorý by dokázal roztopiť aj sneh. Potom priblížil pery k jej uchu. „Chcem vidieť tvoju nahú kožu žiariť v mesačnom svite, *kým budem v tebe.*“

Vtiahol do úst jej ušný lalôčik a jemne zahryzol. Pomaly skúmal jej krk, bozkával ho a zľahka doň zatínal zuby. Jej tep sa začal zrýchľovať.

„Deklarácia túžby,“ zašepkal.

Julia sa poddala svojim pocitom a konečne vzala na vedomie hudbu vznášajúcu sa vo vzduchu. Gabrielova vôňa, zmes mäty a kolínskej Aramis, jej naplnila hlavu.

Pustil ju, a kým priniesla deku, pozoroval ju, tak ako mačka pozoruje myš.

„Myslím, že Guido da Montefeltro môže počkať.“ Pozrela sa dole na svoje poznámky.

„Je mŕtvy viac ako sedemsto rokov. Povedal by som, že si na čakanie už zvykol.“

Julia mu vrátila úsmev a presunula si deku tak, aby mohla chytiť jeho ponúknutú ruku.

Počas cesty dole po schodoch a cez zadný dvor sa mu na tvári objavil hravý výraz.

„A vôbec, milovala si sa už niekedy v sade?“

Vytreštila oči a pokrútila hlavou.

„Tak potom som rád, že som tvoj prvý.“

Zosilnela stisk jeho ruky. „Si môj posledný, Gabriel. Môj jediný.“

Zrýchlil krok, a len čo vošli do lesa za domom, rozsvietil baterku. Viedol ju nerovným terénom a hľadal pre ňu cestu medzi koreňmi.

Bol jún a v Pensylvánii bolo veľmi horúco. Les bol hustý a väčšinu svetla mesiaca a hviezd nad nimi zatienil baldachýn lístia. Vzduch ožíval večernými piesňami vtákov a zvukom cvrčkov.

Čoskoro vstúpili na čistinu.

Zelené priestranstvo bolo plné rozkvitnutých lúčnych kvetov. Na vzdialenejšom konci stálo niekoľko starých jabloní. Nové stromy, ktoré dal Gabriel vysadiť, aby pozostatkom starého sadu vrátil pôvodnú rozlohu, vzpínali svoje konáre k nebu.

Keď sa blížili do stredu čistiny, postupne sa uvoľňoval. Čosi v tomto priestore, jeho posvätnosť či niečo podobné, ho vždy upokojovalo.

Julia sledovala, ako opatrne rozprestrel na hustom trávniku deku a potom zhasol baterku. Tma ich zahalila ako zamatový plášť.

Nad hlavou im žiaril mesiac v splne a jeho bledú tvár občas prekryli obláčiky mrakov. Nad nimi sa ligotali zhľuky hviezd.

Gabriel jej prešiel rukami po pažiach a potom prstom obkreslil cudný výstrih jej letných šiat.

„Toto sa mi páči,“ zamrmľal.

Dal si záležať na tom, aby vzdal hold kráse svojej ženy, viditeľnej dokonca aj vo svite mesiaca: oblúku jej lícných kostí, plným perám a jej veľkým, výrazným očiam. Nadvihol jej bradu a spojil ich pery.

Bol to bozk horlivého milenca, ktorý jej ústami oznamoval, ako veľmi po nej túži. Gabriel tlačil svoju vysokú postavu k jej drobnému telu, prsty zapletené do jej jemných hnedých kučier.

„Čo keď nás niekto uvidí?“ zalapala po dychu, skôr ako mu jazykom vkĺzla do úst.

Vášnivo ich skúmala, kým sa neodtiahol.

„Tieto lesy sú súkromné. A ako si sa už zmienila, je tma.“ Rukami našiel jej pás, klenúci sa jej nad bedrami.

Nahmatal miesto, kde ležali dve malé jamky, akoby to boli mílniky, ktoré mu prinášali radosť, a potom presunul svoje ruky hore k pleciam. Bez okolkov jej pomaly vyzliekol šaty a nechal ich spadnúť na deku. Potom jej rýchlym pohybom prstov rozopol podprsenku.

Pousmiala sa jeho nacvičenému pohybu a pridžžala si ju, aby sa zakryla. Bola z čiernej čipky a lákala ho svojou priesvitnosťou.

„Si v tom veľmi dobrý,“ poznamenala.

„V čom?“ Nechal svoje veľké ruky sklízať tak, aby mohol vziať cez podprsenku do dlaní jej prsia.

„V rozopínaní podprseniek potme.“

Zahalilo ich Gabrielovo mlčanie. Nemal rád, keď sa mu pripomínala jeho minulosť.

Natiahla sa na špičky, aby mu vtlačila bozk na bradu.

„Nesťažujem sa. To ja nakoniec ťažím z tvojej zručnosti.“

Vzápätí ju cez čipku jemne poláskal.

„Aj keď oceňujem tvoju spodnú bielizeň, Julianna, ešte radšej ťa mám nahú.“

„Stále si tým nie som celkom istá,“ pozrela sa mu cez plece a skúmala okraj čistiny. „Stále čakám, že nás niekto vyruší.“

„Pozri sa na mňa.“

Zdvihla k nemu oči.

„Nikto tu nie je, len my. A to, čo vidím ja, mi berie dych.“

Ďalším provokatívnym pohybom sa jeho ruky presunuli z jej hrude cez hrboľčeky chrbtice až na jej boky. Palcami sa vznášal tesne nad jej pokožkou. „Schováme ťa.“

„Kam? Pod deku?“

„Pod moje telo. Aj keby nás tu niekto objavil, nedovolím nikomu, aby si ťa obzeral. Prisahám.“

Kútiky pier sa jej stočili do úsmevu.

„Ty myslíš na všetko.“

„Jednoducho len myslím na teba. Ty si to všetko.“

Gabriel si vzal pery, ktoré mu ponúkala, a s veľkou zdržanlivosťou jej pomaly odtiahol čipkovanú podprsenku od tela. Vášnivo ju pobožkal, lenivo skúmal jej ústa a potom jej vyzliekol nohavičky.

Teraz pred ním už stála v ich sade úplne nahá.

Ach, bohovia všetkého sexu v sadoch, pomyslela si. Prosím, nenechajte nikoho, aby nás vyrušil.

Dychtivo mu stiahla košeľu, prstami sa pohrala s niekoľkými chlpkami na jeho hrudníku a potom sklzla cez brušné svaly dole, aby mu rozopla opasok.

Keď už boli obaja nahí, ovinul okolo nej ruky a ona si uľahčene vydýchla.

„Je dobre, že je dnes v noci tak teplo,“ zašepkal. „Priniesli sme si len jednu deku.“

S úsmevom si lahla na zem a on ju zakryl svojím telom. Modrými očami sa vpíjal do tých jej a ruky priložil na jej líca.

„V stan svadobný ju zapýrenú ráno čo ráno vediem zas, i nebo žehná nám, i hviezd konštelácia šťastná v ten sladký čas.“

„Stratený raj,“ zašepkala a pohladila ho po strnisku na brade.

„Ale tu na tomto mieste môžem myslieť len na nájdený raj. Mali sme sa vziať tu. Tu sme sa mali milovať prvýkrát.“

Prstami mu prečesala vlasy.

„Sme tu práve teraz.“

„Toto je miesto, kde som našiel ozajstnú krásu.“

Znovu ju pobozkal a jeho ruky nežne pokračovali v skúmaní jej tela. Julia mu to oplácala a ich vášeň vzplanula a rozhorela sa.

Ako ubiehali mesiace od ich sobáša, ich túžba vôbec nevyprchávala a nikam sa nestrácala ani sladká chuť ich spojenia. Všetky slová zanikali v pohyboch, dotykoch a slasti fyzickej lásky.

Gabriel svoju ženu poznal – poznal jej vzrušenie a nadšenie, jej netrpezlivosť aj uvoľnenie. Milovali sa v nočnom vzduchu, obklopení temnotou a zeleňou života.

Staré jablone na okraji čistiny, ktoré kedysi pozorovali ich cudnú lásku, zdvorilo odvracali svoj pohľad.

Keď konečne chytili dych, Julia ležala v stave beztiaže a obdivovala hviezdy.

„Niečo pre teba mám.“ Šmátrajúc okolo seba hľadal baterku a rozsvietil ju, aby našiel svoje nohavice. Keď sa k nej vrátil, na krk jej vkĺzlo niečo studené.

Julia sa pozrela dolu a zbadala náhrdelník, tvorený z malých krúžkov. Viseli na ňom tri prívesky – srdce, jablko a kniha.

„Je krásny,“ vydýchla a postupne preberala prstami jeden prívesok po druhom.

„Pochádza z Londýna. Krúžky a prívesky sú strieborné, okrem jablka, to je zo zlata. Predstavuje to, ako sme sa stretli.“

„A tá kniha?“

„Na obálke je vyryté *Dante*.“

Hanblivo sa na neho pozrela. „Uniklo mi niečo? Máme nejakú zvláštnu príležitosť?“

„Nie, len ťa rád obdarúvam.“

Julia ho pobozkala a on ju pretočil na chrbát a znova odložil baterku bokom.

Keď sa od seba odtiahli, položil dľaň na jej ploché bruško a pritisol pery na miesto, ležiace hneď za jeho palcom.

„Sem chcem zasiať svoje dieťa.“

Len čo jeho slová dozneli, Julia zmeravela.

„Čože?“

„Chcel by som s tebou mať dieťa.“

Zadržala dych. „Tak skoro?“

Palcom jej prešiel po koži. „Nikdy nevieme, koľko času máme.“

Julia si spomenula na Grace, jeho adoptívnu matku, a na svoju biologickú matku, Sharon. Obe zomreli pomerne mladé, i keď za veľmi odlišných okolností.

„Dante stratil Beatrice, keď mala dvadsaťštyri,“ pokračoval. „Stratiť ťa, to by ma zničilo.“

Julia zdvihla ruku a dotkla sa malej jamky na jeho brade. „Žiadne morbídne reči. Nie tu, a hlavne nie po tom, čo sme oslávili život a lásku.“

Gabriel jej pokryl brucho skrúšenými bozkami a potom si ľahol na bok.

„Už som Beatricin vek takmer prežila a som zdravá.“ Položila mu ruku na hrud', kde mal tetovanie, a dotkla sa mena v krvácajúcom srdci. „Tá tvoja úzkosť, je to kvôli Maii?“

Gabrielovi zmeravela tvár. „Nie.“

„Ak áno, je to v poriadku.“

„Ja viem, že je šťastná.“

„Tiež si to myslím.“ Julia zaváhala, akoby chcela povedať niečo viac.

„Čo je?“

„Premýšľala som o Sharon.“

„A?“

„Nebola pre mňa ako matka dobrým vzorom.“

Naklonil sa dopredu, aby sa o ňu obtrel perami.

„Bola by si skvelá matka. Si milujúca, trpezlivá a láskavá.“

„Ani by som nevedela, čo si počať.“

„Přišli by sme na to spoločne. To ja by som mal mať strach. Moji biologickí rodičia boli priam definíciou dysfunkcie a ja sám som nežil práve morálnym životom.“

Julia pokrútila hlavou. „Tamminho chlapčeka vieš zabaviť veľmi dobre. Dokonca aj tvoj brat to hovorí. Ale na dieťa je ešte veľmi skoro, Gabriel. Sme manželia len šesť mesiacov. A ja chcem dokončiť doktorát.“

„S tým som súhlasil, ak si spomínaš.“ Jedným prstom sledoval oblúk jej rebier.

„Manželský život je nádherný, ale je to o prispôbení sa. A to platí pre nás pre oboch.“

Ustal vo svojom pohybe. „Súhlasím, ale musíme sa porozprávať o budúcnosti. Bolo by najlepšie, keby som si dohodol schôdzku s mojim lekárom čím skôr. Je to už dávno, čo mi robili vazektómiu a jej zvrátenie sa už nemusí podariť.“

„Sú tu aj iné možnosti, ako mať rodinu. Môžeme si zistiť aj iné spôsoby liečby. Alebo môžeme adoptovať dieťa z františkánskeho sirotinca vo Florencii, keď nastane ten pravý čas.“ Na tvári sa jej objavila nádej.

Jemne jej odhrnul z tváre prameň vlasov. „Môžeme to urobiť všetko naraz. Mám v úmysle ťa po konferencii vziať do Umbrie, pred tým, než pôjdeme na výstavu do Florencie. Ale keď sa vrátíme z Európy, rád by som sa porozprával so svojím lekárom.“

„Dobre.“

Pritiahol si ju na seba. Zdalo sa, akoby medzi ich kožou preskočil podivný elektrický náboj, keď ju schmatol za boky.

„Keď sa na to budeš cítiť, začneme to skúšať.“

Usmiala sa.

„Asi by sme mali veľa trénovať, aby sme sa pripravili.“

„Presne tak.“

2. kapitola

Na druhý deň sa Julia s úľakom prebudila už skoro ráno. Ešte len svitalo a v spálni vládol pokoj. Ticho bolo prerušované len zvukom Gabrielovho rytmického dychu a vzdialeným švitorením vtákov.

Zovrela v rukách na svojej nahej hrudi prikrývku a zavrela oči, nútiac tak spomaliť svoj dych. To však len dodalo výjavom z jej nočnej mory jasné obrisy.

Bola na Harvarde, bežala križom cez kampus, aby našla miesto konania svojej postupovej skúšky. Po jednom zastavovala ľudí, prosila o pomoc, ale zdalo sa, že nikto nevie, kde sa tá skúška koná.

Začula plač a bola v šoku, keď zbadala vo svojom náručí dojča. Pritisla si dieťa k hrudi, snažila sa ho upokojiť, ale ono neprestávalo plakať.

Odzrazu stála pred profesorom Matthewsom, vedúcim jej katedry. Veľký nápis po jeho lavici oznamoval, že skúška sa koná v učebni za ním. Zablokoval jej dvere a povedal, že deťom je dnu vstup zakázaný.

Naťahovala sa s ním. Sľubovala, že bábätko upokojí, aby neplakalo. Prosila ho, aby jej dal príležitosť. Všetky jej nádeje a sny, že dokončí svoj doktorát a stane sa odborníčkou na Danteho, záviseli od tejto jedinej skúšky. Bez nej ju vylúčia z programu.

V tej chvíli začalo dieťa v jej náručí kvíliť. Profesor Matthews sa zamračil, ukázal na blízke schodisko a prikázal jej, aby odišla.

Zrazu sa k nej natiahla ruka a objala ju. Pozrela dole a videla, že Gabriel ešte spí. Aj v spánku ho niečo prinútilo, aby ju utešil. Pozerala

sa na neho so zmesou lásky a úzkosti v očiach a telo sa jej z tej nočnej mory ešte stále chvelo.

Dokrivkala do kúpeľne, rozsvietila svetlo a pustila sprchu. Dúfala, že ju horúca voda upokojí. Už i samotný jas v kúpeľni pomohol niečo z tej temnoty zahnať.

Kým stála pod jemným prúdom vody, pokúšala sa zabudnúť na svoj hrozný sen i ostatné starosti, ktoré sa dostávali na povrch – jej prednášku, blížiacu sa návštevu ich rodiny, Gabrielovo náhle nutkanie mať dieťa...

Prešla prstami po striebornom náhrdelníku, ktorý jej visel okolo krku. Vedela, že s ňou Gabriel chce mať deti. Diskutovali o tom už pred ich zasúbením. Ale obaja súhlasili, že počkajú, kým nedokončí štúdium. Doktorské promócie boli ešte dobrých päť alebo šesť rokov ďaleko.

Tak prečo vytiahol tú záležitosť s deťmi práve teraz?

Už tak ju dosť znepokojovala samotná škola. Príde september a ona bude chodiť na prednášky a vyčkávať na postupové skúšky, ktoré mala robiť v nasledujúcom roku.

Oveľa naliehavejšia bola jej prednáška, ktorou sa mala o pár týždňov prezentovať na Oxforde. Julia v uplynulom semestri na seminári profesorky Marinelliovej dokončila štúdiu o Guidovi da Montefeltrovi. Profesorke sa jej práca tak zapáčila, že sa o nej zmienila profesorke Pictonovej, ktorá Juliu vyzvala, aby organizátorom konferencie predložila jej abstrakt.

Julia bola radosťou bez seba, keď bol návrh jej prednášky prijatý. No myšlienka na to, že bude stáť pred miestnosťou plnou špičkových odborníkov na Danteho a bude im prednášať o témach, na ktoré boli oveľa väčšími expertmi než ona, bolo zastrašujúce.

A Gabriel práve teraz začal hovoriť o tom, že keď sa v auguste vráti z Európy, pokúsi sa zvrátiť svoj vzáťah.

Čo ak bude tá reverzia úspešná?

Zaplavil ju pocit viny. Samozrejme, že s ním chcela mať dieťa. A vedela, že za odstránením vzáťahu je viac než len fyzická procedúra. Malo

to byť symbolické gesto – že si konečne odpustil to, čo sa stalo s Paulinou a Maiou. Že konečne začal veriť tomu, že si zaslúži byť otcom a rodičom detí.

Obaja sa za deti modlili. Po svadbe, keď zišli k hrobke svätého Františka, predniesli spontánne súkromné modlitby a prosili Boha, aby požehnal ich sobášu a obdaroval ich deťmi.

Ak chce Boh naše modlitby vypočuť, ako by som mohla povedať „Počkaj s tým“?

Julia mala obavy, že je sebecká. Možno by mala pred svojím štúdiom a ambíciami dať prednosť materstvu. Harvard nikam neutečie. Veľa ľudí sa vracia na univerzitu aj po tom, čo si založili rodinu.

Čo ak Gabriel nechce čakať?

Mal pravdu, keď poukázal na to, aký je život krátky. Strata Grace toho bola dôkazom. Len čo sa raz Gabriel dozvie, že je znova schopný stať sa otcom, pravdepodobne ho bude chcieť hneď. A ako by mohla povedať nie?

Gabriel bol ako všetko pohlcujúci oheň. Jeho vášeň, jeho priania, to všetko akoby dokázalo pohltiť túžby všetkých okolo neho. Raz jej povedal, že je jedinou ženou, ktorá mu kedy povedala nie. Asi mal pravdu.

Julia sa obávala, či by bola schopná povedať nie jeho najhlbšiemu prianiu. Pravdepodobne by ju premohla túžba potešiť ho, urobiť ho šťastným, a tým by obetovala svoje vlastné šťastie.

Obdobie jej dospievania nebolo veľmi šťastné. Veľa toho nemala. Keď žila so Sharon v Saint Louis, bola chudobná a zanedbaná. Ale škola ju zmenila. Jej inteligencia a disciplína jej dobre slúžili tak počas štúdia na univerzite Saint Joseph, ako i na univerzite v Toronte.

Aj jej prvý rok na Harvarde bol úspešný. Teraz nebola vhodná doba ukončiť alebo prerušiť štúdium. Nebola vhodná doba na to, aby mali spolu dieťa.

Julia si prikryla rukami tvár a modlila sa, aby jej nebo zoslalo silu.

O niekoľko hodín neskôr vošiel Gabriel do kuchyne a držal v ruke tenisový raketu a ponožky. Mal na sebe harvardské tričko a šortky a práve si chcel vziať z chladničky fľašu vody, keď zbadal Juliu sediacu s hlavou v dlaniach za kuchynským pultom.

„Tu si.“ Pustil topánky a ponožky na podlahu a pozdravil ju naliehavým bozkom. „Premýšľal som, kam si zmizla.“

Všimol si, že má unavené oči a pod nimi fialové kruhy. Vyzerala utrápené.

„Čo sa deje?“

„Nič. Práve som doupratovala kuchyňu a chladničku a teraz robím nákupný zoznam.“ Ukázala na veľký kus papiera, ktorý bol popísaný jej elegantným rukopisom. Ležal vedľa hrnčeka s nedopitou kávou, studenou ako ľad, spolu s ďalším, rovnako dlhým zoznamom toho, čo je nutné ešte urobiť.

Gabriel sa rozhladol po kuchyni, ktorej každučký centimeter žiaril čistotou. Dokonca aj podlahy boli bez jedinej šmuhy.

„Je sedem hodín. Nie je na upratovanie trochu zavčasu?“

„Mám veľa práce.“ Neznelo to veľmi nadšene.

Gabriel ju vzal za ruku a palcom ju pohladil po dlani. „Vyzeráš unavené. Nespala si dobre?“

„Prebudila som sa skoro a potom už som nemohla zaspáť. Musím dať do poriadku spálne a upratať kúpeľne. Potom potrebujem zájsť na nákup a naplánovať, čo sa bude variť. A...“ Zhlboka, roztrasene si povzdychla.

„A?“ popchol ju a sklonil hlavu, aby sa jej mohol pozrieť do očí, ktoré sa medzitým presunuli na zoznam úloh.

„Musím sa zas pustiť do práce. Nie som ani oblečená.“ Pritiahla si okraj bledomodrého hodvábneho župana k sebe a nadvihla sa, aby mohla vstať.

Gabriel ju zastavil.

„Nemusíš robiť nič. Povedal som, že na upratovanie domu niekoho zoženiem, a urobím to.“ Ukázal na nákupný zoznam. „A do obchodu zájdem ja, keď si zabehám.“

Plecia sa jej trochu uvoľnili. „To by mi pomohlo. Ďakujem.“

Vzal do dlane jej tvár. „Vráť sa do postele. Vyzeráš unavene.“

„Stále je tu toho veľa, čo treba urobiť,“ zašepkala.

„Postarám sa o to. Ty potrebuješ pracovať na svojej prednáške.“
Pousmial sa na ňu. „Ale najprv sa trochu vyspi. Unavená myseľ veľmi dobre nefunguje.“

Znovu ju pobožkal a odviezol po schodoch hore. Odhrnul pre ňu prikrývku na posteli, sledoval, ako sa ukladá, a potom ju prikryl.

„Viem, že je to prvýkrát, čo budeme mať v dome hostí. Nečakám, že im budeš robiť slúžku. A rozhodne nechcem, aby ťa naša rodina zdržiavala a ty si nestihla termín odovzdania. Po zvyšok dňa pracuj v študovni.“

Zabudni na všetko ostatné. Postarám sa o to.“

Vtisol jej bozk na čelo, zhasol svetlo a ponechal Juliu jej spánku.

Gabriel obvykle pri behaní počúval hudbu, ale dnes ráno bol roztržitý. Na Juliannu toho bolo veľa, to bolo zrejme. Nebola veru žiadne ranné vtáča a podľa toho, ako dnes ráno vyzerala, bola hore už dlhší čas.

Zrejme nemali pred tou jej konferenciou pozývať príbuzných na návštevu, ale vzhľadom na to, že mienili zostať po zvyšok leta v Taliansku, boli toto jediné chvíle, ktoré mohli stráviť všetci spoločne.

Netušil, aké je časovo náročné mať návštevu. Nikdy nehostil viac ako jedného alebo dvoch ľudí súčasne a aj to len s pomocou gazdinej a bankového účtu, ktorý mu vždy umožnil vziať svojich hostí na jedlo niekam von.

Chúďa Julianna. Gabriel si pripomenul svoje vlastné harvardské roky: ako prázdniny vlastne nikdy neboli naozaj prázdninami, pretože sa vždy našla nejaká práca, ktorú bolo nutné urobiť, jazyky, ktoré sa bolo treba naučiť, a skúšky, na ktoré bolo potrebné sa pripraviť.

Uľavilo sa mu, keď získal stálu profesúru. Ani za nič by s Juliou nemienil. Zvlášť preto, že on sa vyrovnával s tlakom na vysokej škole pitím alkoholu, braním kokaínu a P-

Gabriel zakopol a hodilo ho dopredu, keď sa mu špička topánky zachytila o chodník. Rýchlo sa spamätal, vyrovnal tempo a prinútil sa sústrediť na svoje kroky.

Nerád myslel na svoje roky na Harvarde. Od chvíle, keď sa presťahoval späť do Cambridgea, zažil drogové retrospektívy tak živo, že by prisahal, že cíti vo svojich nosných dierkach kokaín. Keď išiel po ulici alebo vošiel do budovy harvardského kampusu, pocítil takú ostrú túžbu, že to takmer bolelo.

Až doteraz, s milosťou Božou, odolával. Samozrejme, že mu v tom pomáhali týždenné stretnutia Anonymných narkomanov rovnako ako i mesačné stretnutia s jeho terapeutom.

A potom tu, samozrejme, bola Julianna.

Ak Gabriel našiel minulý rok v Assisi svoju vyššiu silu, potom Julianna bola jeho anjel strážny. Milovala ho, inšpirovala ho, robila z jeho domu domov. Ale nemohol sa zbaviť strachu, že sa na neho nebo usmia- lo len preto, aby vyčkalo správny čas a zasa mu ju vytrhlo späť.

Odvtedy, čo sa Julianna stala jeho študentkou, sa Gabriel neskutočne zmenil, no ešte stále musel bojovať so svojím presvedčením, že si nezaslúži trvalé šťastie. Ako ho varoval jeho terapeut, Gabriel mal sklony k sebapoškodzovaniu.

Grace, jeho adoptívna matka, zomrela na rakovinu už takmer pred dvoma rokmi. Jej predčasná smrť symbolizovala to, aký je život krátky a neistý. Keby mal stratíť Juliannu...

Keby si s ňou mal dieťa, nikdy by si ju nestratil.

V ušiach mu zaznel tichý šepot.

Gabriel zrýchlil krok. Ten hlas mal pravdu, ale nevyjadroval prvotnú motiváciu jeho želania mať s Juliannou dieťa. Chcel rodinu, ktorá zahŕňala aj deti – život plný smiechu a vedomie, že by mohol napraviť krivdy, ktoré napáchali jeho vlastní rodičia.

Pred svojou manželkou svoj vnútorný boj tajil. Bola zavalená vlastnými záležitosťami a on by k nim nerád pridával ďalšie. Robila si starosti s jeho závislosťami a jeho obavami a on už jej aj tak spôsobil príliš veľa trápenia.

Kým Gabriel obiehal obvyklý okruh po známom susedstve, začal premýšľať, prečo bola dnes ráno taká sklúčená. Strávili spolu neuveriteľnú noc, oslávili svoju lásku v sade a neskôr aj v posteli. Namáhal si mozog a snažil sa prísť na to, či neurobil niečo, čo by jej ublížilo. No ich milovanie bolo ako zvyčajne síce vášnivé, ale nežné.

Jedna možnosť tu predsa len bola a Gabriel sa preklínal, že na to nepomyslel skôr. Julianna vždy pociťovala z návratu do Selinsgrove istú úzkosť. Pred rokom a pol sa jej expriateľ Simon vlámal do domu jej otca a napadol ju. A následkom toho ju v miestnej reštaurácii obťažovala jeho súčasná priateľka Natalia a vyhrážala sa jej, že zverejní jej oplzlé fotografie, ak nestiahne svoje obvinenie z napadnutia.

Juliana presvedčila Nataliu, že by nebolo dobré tie fotky zverejniť, pretože rovnako ako ju by kompromitovali aj Simona. Jeho otec bol senátor Spojených štátov, ktorý sa chystal kandidovať na prezidenta a Natalia pracovala na jeho kampani.

Vtedy si Gabriel nechal svoje pochybnosti o Juliinom úspechu pre seba. Vedel, že len čo raz prídu na chuť vydieraniu, znova by sa obaja mohli pokúsiť z toho niečo vyťažiť.

Gabriel znovu zakľal, teraz už bežal vysilujúcou rýchlosťou. Nikdy Julii nepovedal o tom, čo urobil. Nechcel to urobiť ani teraz. Ale ak si robí starosti ohľadom Simona a Natalie, potom je možno načase povedať jej pravdu...

Keď sa Gabriel vrátil domov, Julia spala. Zasmial sa, keď si všimol, že jej spod prikrývok trčia bosé nohy. Julia nemala rada prehriate nohy, a tak

ich vystrkovala von, zatiaľ čo zvyšok tela mala zababušený pod niekoľkými dekami.

Sklonil sa, zasunul jej prikrývky aj okolo chodidiel a vošiel do sprchy. Keď sa obliekol, znova ju skontroloval, ale stále ešte spala. Zbehol zo schodov, zhrabol z kuchynského pultu jej zoznamy a zamieril k svojmu Range Roveru. S trochou šťastia by mohol byť hotový s nákupmi a zháňaním pomoci, kým sa prebudí.

O jedenástej večer Julia konečne zišla schodmi na prízemie. Našla Gabriela uvelebeného v obývacej izbe, ako si číta. Sedel v koženom klubovom kresle, nohy položené na podnožke a oči sa mu za okuliarmi mihali.

„Ahoj, ty tam,“ pozdravil ju a s úsmevom zavrel knihu.

„Čo to čítaš?“

Ukázal jej obal. *Pútnikova cesta*.

„Je to dobré?“

„Veľmi. Čítala si niekedy *Franny a Zooey* od J. D. Salingera?“

„Kedysi dávno. Prečo?“

„Franny túto knihu číta a znepokojuje ju. Tak som sa o nej prvýkrát dozvedel.“

„O čom to je?“ Zdvihla knihu a pozrela sa na zadnú stranu obálky.

„Je to o ruskom pravoslávnom mužovi, ktorý sa snaží zistiť, čo to znamená neprestajne sa modliť.“

Julia nadvihla jedno obočie. „A?“

„A ja to čítam, aby som sa dozvedel, na čo prišiel.“

„Tiež sa za niečo modlíš?“

Pretreľ si bradu. „Modlím sa za mnoho dobrých vecí.“

„Ako napríklad?“

„Za seba, aby som sa stal dobrým človekom, dobrým manželom a jedného dňa dobrým otcom.“

Trochu sa usmiala a znova sa pozrela na knihu. „Myslím, že všetci nasledujeme vlastné duchovné cesty.“

„Niektorí z nás sú ďalej než ostatní.“

Odložila jeho knihu a vyliezla mu na kolená. „Nemyslela som to takto. Myslím, že sa ženieme za Bohom, kým nás On nechytí.“

Gabriel sa zasmial. „Ako *Nebeský chrt*?“

„Niečo na ten spôsob.“

„Jedna z vecí, ktorú na tebe obdivujem najviac, je tvoj súcit s ľudskými slabosťami.“

„Mám svoje vlastné necnosti, Gabriel. Len nie sú vidieť.“

Rozhliadla sa po miestnosti a všimla si na koberci stopy po vysávači a čerstvo utretého prachu na nábytku. Vzduch voňal po citróne a boroviciach.

„Dom vyzerá skvelo. Ďakujem, že si našiel niekoho na výpomoc pri upratovaní. A ja som mala možnosť urobiť dnes veľa práce.“

„To je dobre.“ Pozrel sa na ňu ponad rámy svojich okuliarov. „Ako sa cítiš?“

„Oveľa lepšie. Vďaka, že si urobil večeru.“ Položila mu hlavu na plece.

„Nebola si hladná, keď som ti ju priniesol hore.“ Rukou jej prečesal vlasy.

„Nakoniec som ju zjedla. Narazila som vo svojej práci na problém, a tak som si dala prestávku na to, aby som sa najedla.“

„Potrebuješ pomoc?“ Zložil si okuliare a položil ich na svoju knihu.

„Nie. Nechcem, aby si ľudia mysleli, že mozgom môjho výskumu si ty.“

„Nič také som ti neponúkal.“ Gabriel znel dotknuto.

„Je mojou povinnosťou urobiť to bez akejkoľvek pomoci.“

Odfrkol si. „Myslím, že sa priveľmi staráš o to, čo si pomyslia ostatní.“

„Musím,“ vyhlásila ostro. „Ak prednesiem prácu, ktorá bude znieť ako z tvojho pera, ľudia si to všimnú. Už tak o nás Christa Petersonová trúsi klebety. Paul mi to povedal.“

Gabriel sa zamračil. „Christa je žiarlivá mrcha. Vo svojej kariére kráča späť a nie dopredu. Na Kolumbijskej ju na taliančine zapísali do magisterského programu. Nedovolili jej vstúpiť rovno do doktorandského programu. Už som hovoril s vedúcim jej katedry. Oho-

vára nás na vlastnú škodu.“ Zahniezdil sa v kresle. „A kedy si o tom hovorila s Paulom?“

„Napísal mi e-mail po tej konferencii na UCLA, ktorú navštívil. Stretol tam Christu a počul zvesti, ktoré o nás šíri.“

„Ani si mi nedovolila tú tvoju prácu prečítať. I keď o Guidovi sme diskutovali toľko, že viem, o čom asi budeš prednášať.“

Julia si hrýzla necht na palci, ale nepovedala nič.

Objal ju pevnejšie.

„Bola pre teba moja kniha užitočná?“

„Áno, ale skúšam to vziať z iného uhla,“ kľučkovala.

„To môže byť dvojsečná zbraň, Julianna. Originalita je obdivovaná, ale zaužívané metódy niekedy bývajú aj na niečo dobré.“

„Dám ti to prečítať zajtra, ak budeš mať čas.“

„Samozrejme, že budem mať čas.“ Začal ju hladkať hore-dole po chrbte. „V skutočnosti sa na to teším. Mojm cieľom je pomôcť ti, nie ťa zraniť. Vieš to, však?“

„Samozrejme.“ Znovu ho pobozkala a potom sa mu pritúlila k hrudi. „Len sa bojím, čo na to povieš.“

„Budem úprimný, ale ústretový. Prisahám.“

„To je to najlepšie, v čo môžem dúfať.“ Usmiala sa na neho. „A teraz potrebujem, aby si ma vzal do postele a pomohol mi prísť na iné myšlienky.“

Zamyslene prižmúril oči. „A čo by to malo obsahovať?“

„Odviesť moju myseľ preč od starostí tým, že ma rozptýliš svojím nahým telom.“

„Čo keď sa mi ešte do postele nechce?“

„Tak to tam asi budem musieť ísť sama. A možno sa aj sama pokúsiť myslieť na niečo iné.“ Vstala, pretiahla sa a mrkla naňho kútikom oka.

V momente bol pri nej, schmatol ju do náručia a uháňal k schodom.

3. kapitola

„*T*oto nemôžeš prezentovať.“ Gabriel vošiel nasledujúce popoludnie do pracovne a v ruke zvieral Juliinu prednášku.

S hrôzou vzhliadla od svojho notebooku. „Prečo nie?“

„Mýliš sa.“ Položil papiere, zložil si okuliare a hodil ich na stôl. „Svätý František po smrti Guida da Montefeltra po jeho dušu prišiel. Preberali sme to. Súhlasila si so mnou.“

Julia skrížila v obrannom geste ruky na prsiach.

„Rozmyslela som si to.“

„Ale to je jediný výklad, ktorý dáva zmysel!“

Sťažka prehltla a pokrútila hlavou.

Začal sa prechádzať pred jej stolom.

„Hovorili sme o tom v Belize. Poslal som ti ilustráciu tej scény, keď sme boli od seba, preboha! A teraz sa chystáš postaviť pred sálu plnú ľudí a tvrdiť, že sa to nikdy nestalo?“

„Keby si čítal moje poznámky pod čiarou, vedel by si.“

Zastavil sa a otočil sa k nej čelom.

„Ja som tie poznámky čítal. Žiadny z tých zdrojov nezachádza tak ďaleko ako ty. Ty jednoducho iba špekuluješ.“

„*Iba?*“ Julia sa odsunula od stola. „Našla som niekoľko dôveryhodných zdrojov, ktoré súhlasia s väčšinou toho, čo hovorím. Profesorke Marinelliovej sa moja práca páčila.“

„Je na teba priveľmi mierna.“

Julii spadla sánka. „Priveľmi mierna? A predpokladám, že si myslíš aj to, že profesorka Pictonová ma pozvala na tú konferenciu *len* z milosrdenstva?“

Gabrielov výraz zjemnel. „Samozrejme, že nie. Má o tebe vysokú mienku. Nechcem však, aby si vyliezla pred dav profesorov a ponúkla im naivnú interpretáciu. Keby si čítala moju knihu, vedela by si.“

„Ja som vašu knihu čítala, *profesor Emerson*. Vy tam ten text, ktorý ja analyzujem, *len* mimochodom spomínate. A *naivne* preberáte štandardný výklad bez toho, aby ste sa nad ním zamysleli tak, ako by ste mali.“

Gabriel prižmúril oči.

„Súhlasím s výkladom, ktorý dáva zmysel,“ povedal ľadovým tónom. „Nikdy som nič naivne neprebral.“

Julia sa postavila a frustrovane zafunela.

„Ty nechceš, aby som mala vlastné myšlienky? Alebo si myslíš, že musím opakovať to, čo už povedali všetci ostatní, jednoducho preto, že som obyčajná postgraduálna študentka?“

Gabriel očervenel. „Toto som nikdy nepovedal. Tiež som bol kedysi postgraduálny študent, ak si spomínaš. Ale už nie som. Môžeš mať z mojich skúseností úžitok.“

„No, a je to tu.“ Julia znechutene rozhodila rukami a vyšla z pracovne.

Gabriel ju nasledoval.

„Čo tým myslíš, *je to tu*?“

Ani sa neobťažovala otočiť.

„Si *len* našťvaný, že s tebou nebudem na verejnosti súhlasiť.“

„Somarina.“

„Somarina?“ otočila sa. „Tak prečo mi hovoríš, aby som zmenila svoju prácu, tak aby bola v súlade s tvojou knihou?“

Položil jej ruku na plece. „O to sa nepokúšam. Snažím sa ti pomôcť, aby si zo seba neurobila bláz–“ Náhle sa zarazil.

„A toto bolo čo?“ Striasla jeho ruku.

„Nič.“

Zavrel oči a zhlboka sa nadýchol.

Keď ich otvoril, vyzeral pokojnejšie. „Ak začneš hneď, mala by si byť schopná prepísať svoju prácu včas, ešte pred konferenciou. Môžem ti pomôcť.“

„Nechcem tvoju pomoc. A nemôžem svoju prácu zmeniť. Na webových stránkach konferencie už zverejnili jej obsah.“

„Zavolám Katherine.“ Povzbudivo sa na ňu usmial. „Ona to pochopí.“

„Nie, to neurobíš. Nezmením to.“

Gabriel zovrel pery do tenkej linky.

„Teraz nie je čas na tvrdohlavosť.“

„Ach, áno, je. Je to moja práca!“

„Julianna, počúvaj–“

„Máš strach, že zo seba urobím blázna. A tebe urobím hanbu.“

„To som nepovedal.“

Pohľad, ktorý na neho vrhla, bol zranený a plný zrady. „Práve si to urobil.“

Vyrazila do spálne a snažila sa za sebou zavrieť dvere. Jeho ruka vystrelila nahor a zastavila ich.

„Čo to robíš?“

„Snažím sa od teba dostať preč.“

„Julianna, prestaň.“ Bezmocne sa rozhlíadol okolo. „Môžeme sa o tom porozprávať.“

„Nie, to nemôžeme.“ Zapichla mu prst do hrude. „Ja už nie som tvoja študentka. Je mi dovolené mať svoje vlastné myšlienky.“

„To som vôbec ani netvrdil.“

Nevšímal si ho a išla do kúpeľne.

„Julianna, dočerta. Stoj!“ zreval od dverí.

Prudko sa otočila.

„Nekrič na mňa!“

Zdvihol ruky nad hlavu na znamenie kapitulácie a zhlboka sa nadýchol.

„Ospravedlňujem sa. Poďme si sadnúť a porozprávať sa.“

„Práve teraz sa s tebou rozprávať nemôžem, lebo by som mohla povedať niečo, čo budem ľutovať. A ty sa očividne potrebuješ upokojiť.“

„Kam ideš?“

„Do kúpeľne. Zamknem dvere a mám v úmysle vyhýbať sa ti po zvyšok dňa. Ak ma nenecháš osamote, pôjdem domov k otcovi.“

Gabriel sa strhol. Nezostávala u svojho otca ani pred tým, než sa vzali.

„Ako by si sa tam dostala?“

Prevrátila oči.

„Bez obáv, nenechala by som ťa tu bez auta. Môžem si zavolať taxík.“

„Tu v meste žiadne taxíky nie sú. Musela by si si zavolať nejaký až zo Sunbury.“

Julia sa zamračila. „Ja viem, Gabriel. Ja som tu už predtým žila, spomínaš? Ty si vážne musíš myslieť, že som idiot.“

Vošla do kúpeľne a tresla za sebou dverami.

Gabriel počul cvaknutie zámku.

Chvíľu váhal a potom zaklopal na dvere. „Čoskoro príde Rachel, Aaron a Richard. Čo im mám povedať?“

„Povedz im, že som idiot. Evidentne.“

„Julianna, počúvaj ma. Prosím.“

Začul spoza dverí tiecť vodu.

„Dobre!“ zreval. „Vyhýbaj sa mi. Naša prvá hádka a ty sa zamkneš v prekliatej kúpeľni.“ Udrel dlaňou do dverí.

Náhle sa voda zastavila.

Zdvihla hlas, aby ju bolo počuť. „Moja prvá prednáška a ty si mi povedal, že stojí za hovno. A nie preto, že by to tak bolo, ale preto, že som nesúhlasila s tebou a tvojou prekliatou knihou!“

Po dlhom a horúcom kúpeli sa Julia vynorila z kúpeľne a našla spálňu prázdnu.

Rýchlo sa obliekla a vykĺzla na chodbu. Po špičkách prešla k schodisku a počúvala.

Spokojná, že je dom prázdny, išla do pracovne a zavrela za sebou dvere. Potom si sadla za svoj stôl, pustila si v pozadí nejaký pokojný jazz a vrátila sa k práci na svojej prednáške.

„Kde je Julia?“ Rachel objala svojho brata a potom odtiahla svoj malý kufor aj s tým, ktorý patril jej manželovi Aaronovi, do obývacej izby. Svoju vysokú a štíhlu postavu mala oblečenú do kaki nohavíc a bieleho trička s výstrihom do vécčka. Dlhé blond vlasy jej splývali po chrbte, dokonale rovné a odhrnuté z jej atraktívnej tváre veľkými slnečnými okuliarmi. Vyzerala, že by mohla byť hviezdou v reklame pre Gap.

Gabrielovi stuhol výraz.

„Pracuje na svojej prednáške.“

„Povedal si jej, že sme prišli?“ Rachel podišla o krok k schodom. „Jules! Zdvihni zadok a príď sem dole!“

„Rachel, prosím,“ napomenul ju vyčítavo otec, než sa objatím privítal s Gabrielom.

Richard bol postojacky o pár centimetrov nižší ako jeho syn a mal svetlé vlasy a sivé oči. Bol tichý a vážny a jeho inteligencia a láskavosť vyvolávala u všetkých, ktorí ho poznali, rešpekt.

Keď sa hore nič nepohlo, Rachel sa otočila na svojho brata, sivé oči prižmúrené.

„Prečo sa schováva?“

Gabriel potriasol Aaronovi rukou na pozdrav. „Neschováva sa. Zrejme ťa nepočula.“

Izby máte pripravené a v kúpeľni pre hostí sú čisté osušky. Oci, budeš vítaný vo svojej starej spálni.“

„Bude mi dobre v izbe pre hostí.“ Richard zdvihol svoju tašku a vydal sa po schodoch hore.

„Vy ste sa s Juliou pohádali?“ Rachel sa s podozrením zadívala na Gabriela.

Ten zovrel pery. „Môžeš jej povedať ahoj, až sa dostaneš hore. Potom sa stretneme pri niečom na pitie na zadnej verande. Na večeru grilujem rebierka.“

„Rebierka? Senzácia.“ Aaron vďačne potľapkal Gabriela po chrbte. „Chcel som sa zastaviť kúpiť nejakú Coronu, než sem dorazíme, ale Rachel chcela ísť priamo sem. Budem hneď späť.“

Zobral svoje kľúče od auta a chystal sa vykročiť k dverám, keď ho jeho žena zastavila a pokrútila hlavou.

Gabriel tú výmenu medzi Rachel a Aaronom sledoval a rozhodol sa, že práve nastala jeho príležitosť, aby sa ospravedlnil.

„Uvidíme sa o pár minút na terase.“ A s tým odišiel do kuchyne.

Rachel nad svojím manželom znova pokrútila hlavou. „Hádajú sa. Pôjdem sa porozprávať s Jules a ty sa porozprávaj s Gabrielom. A potom môžeš ísť po tú Coronu.“

„Pre čo by sa mohli hádať?“ Aaron si prešiel rukou cez svoje tmavé kučeravé vlasy.

„Ktovie? Možno, že mu Julia bez dovolenia upratala jeho zbierku motýlikov.“

„Ahoj.“ Rachel otvorila dvere do bývalej pracovne svojho otca.

Julia privítala svoju najlepšiu kamarátku širokým úsmevom. „Rach! Ahoj.“

Obe ženy sa objali a Rachel sa usadila v jednom z pohodlných kresiel pri okne.

„Ako ide život?“

„Dobre.“

„Tak čo sa deje medzi tebou a Gabrielom?“

„Nič.“

„Klameš, až sa hory zelenajú.“

Julia sa odvrátila. „Prečo si myslíš, že sa niečo deje?“

„Gabriel je dole a vyzerá nešťastne a ty si tu hore a vyzeráš tiež nešťastne. V dome je napätie. Nepotrebujem byť jasnovidka, aby mi to došlo.“

„Nechcem o tom hovoriť.“

„Muži sú hlupáci.“

„To ti nebudem vyvracať.“ Julia sa zosunula do kresla oproti svojej najlepšej kamarátke a prehodila si nohy cez bočnú opierku.

„Tiež sa niekedy s Aaronom hádam. Začne zúriť a na pár hodín niekam zmizne, ale vždy sa zase vráti.“ Rachel sa pozorne zadívala na svoju priateľku. „Chceš, aby som šla vraziť Gabrielovi zopár výchovných?“

„Nie. Ale máš pravdu. Pohádali sme sa.“

„Čo sa stalo?“

„Urobila som chybu, že som ho nechala prečítať si prednášku, na ktorej pracujem. Povedal mi, že je hrozná.“

„To povedal?“ Rachel sa vo svojom kresle posadila vzpriamene a zvýšila hlas.

„Nie týmito slovami.“

„Čo to s ním je? Ja by som mu hodila niečo do hlavy.“

Julia sa sarkasticky usmiala. „Premýšľala som o tom, ale nechcelo sa mi potom čistiť tú krv.“

Rachel sa zasmiala.

„Prečo si myslíš, že je tvoja prednáška hrozná?“

„Myslí si, že sa mýlim. Hovoril, že sa mi snaží pomôcť.“

„To mi pripadá, akoby sa Gabriel snažil prebrať kontrolu nad tvou prednáškou, rovnako ako skúša ovládať všetko ostatné. Myslela som, že preto chodil na terapiu.“

Julia chvíľu mlčala.

„Nechcem, aby mi nehovoril pravdu, len chcem, aby to hovoril šetrnejšie. No ak by som naozaj mala tú prednášku prepracovať, musím to vedieť.“

„Mal by prísť na to, ako ti pomôcť, aj bez toho, aby ti hovoril, že je tvoja práca hrozná.“

Julia sklamane vydýchla. „Presne tak. A pritom tvrdí, že si chce so mnou založiť rodinu. A potom to otočí a správa sa ako povýšenecký somár.“

Rachel zdvihla ruku a gestom naznačila kamarátke, aby zastavila rozprávanie. „Počkaj chvíľku. On chce mať deti?“

Julia sa zamrvila. „Áno.“

„Jules, to je teda niečo! Mám z teba takú radosť. Kedy to chcete začať skúšať?“

„Ešte nejakú chvíľu nie. Dohodli sme sa, že počkáme až do môjho absolutória.“

„To je dlhá doba.“ Rachelin hlas stíchol.

„Bolo by náročné pracovať na doktoráte a pritom mať dieťa.“

Rachel prikývla. Pohrávala sa s lemom svojho trička.

„My by sme radi mali dieťa.“

Julia sa pretočila, aby na svoju priateľku lepšie videla. „Čože, teraz?“

„Možno.“

„Ako si vedela, že si pripravená?“

Rachel sa usmiala. „Nevedela, vážne. Vždy som chcela deti a Aaron to tiež tak cíti. Hovorili sme o tom už od strednej školy. Milujem ho. Bola by som šťastná, aj keby som žila len s ním, len my dvaja. Keď si však predstavím budúcnosť, vidím deti. Chcem, aby sme mali niekoho, kto príde domov na Vianoce. Ak som sa stratou svojej matky niečo naučila, potom to, že život je neistý. Nechcem so založením rodiny čakať a potom už nemať šancu.“

Julia cítila, že hrozí, že jej začnú tiecť slzy, ale žmurkaním ich zahнала späť. „Chodíš každý rok na mamografiu, však?“

„Áno, a prešla som aj genetickými testami. Nemám gén rakoviny prsníka, ale aj tak si nemyslím, že by ho mama mala. Aj keby áno, v čase, keď by to mohli zistiť, už bolo príliš neskoro.“

„Je mi to tak ľúto.“

Rachel si povzdychla a zadívala sa z okna. „Nerada o tom hovorím, ale ťaží ma to. Čo sa stane, ak budeme mať deti a ja dostanem rakovinu? Stále ma to máta niekde v kútiku mysle.“

Obrátila sa k svojej kamarátke čelom. „Mať deti je spôsob, ako zbaviť Gabriela jeho blahosklonného prístupu.“

„Ako to?“

„Nebude taký povýšený, keď bude musieť vymieňať špinavú plienku. Bude vykrikovať tvoje meno a žobroniť o pomoc.“

Julia sa zasmiala.

Ale až príliš skoro vytriezvela.

„Ja len chcem, aby vzal na vedomie, že moje myšlienky sú dôležité. Že sú rovnako dôležité ako tie jeho.“

„Samozrejme, že sú. Povedz mu to.“

„To urobím, ale práve teraz sa s ním ne bavím.“

Rachel prechádzala rukou po laktovej opierke svojho kresla, tam a zase späť.

„Prešiel už dlhú cestu. Vidieť ho ženatého a počuť ho hovoriť o založení rodiny – to je veľký pokrok. Mama mi hovorila, že keď prvýkrát priviedli Gabriela domov, mal vo zvyku si v izbe schovávať potraviny. Nezáležalo na tom, čo povedali alebo urobili, vždy si z každého jedla strčil niečo do vrečka.“

„Bol hladný?“

„Bál sa, že *by mohol* byť hladný. Neveril, že mu mama s otcom budú dávať najesť. Takže si budoval rezervu pre prípad, že by prestali. Ani si nevybalil tašky. Až dotedy, kým ho neadoptovali. Stále čakal, že ho pošlú preč.“

„Toto som nevedela.“ Julia cítila, ako jej oťaželo srdce.

Rachel jej venovala súcitný pohľad. „Je to môj brat a ja ho milujem. Ale hovorí bez rozmyšľania. Jeho problém s tvojou prednáškou tkvie zrejme v tom, že si ju nenapísala tak, ako by ju napísal on.“

„Nemienim písať veci tak ako on. Mám svoje vlastné myšlienky.“

„Moja rada znie, aby si sa s ním o tom porozprávala. Pravdaže, nebolo by od veci nechať ho trochu škvariť sa. Povedz mu, nech spí na gauči.“

„Bohužiaľ to budem zrejme ja, kto bude na gauči.“ Julia ukázala na pohovku, ktorá stála pri protihľej stene.

Povedať, že večera bola neprijemná, by bolo slabé slovo.

Julia s Gabrielom sa usadili vedľa seba. Dokonca sa počas modlitby držali za ruky. Bola to však len bolestná, ľahostajná zdvorilosť – žiadne vrúcne pohľady, žiadne šepkané vyznania citov, žiadne letmé dotyky pod stolom.

Gabriel mal chrbát rovný ako pravítko a správal sa chladne. Julia bola tichá a vzdialená.

Richard, Aaron a Rachel udržiavali tok konverzácie, zatiaľ čo Emersonovci sotva prehovorili. Po večeri Julia odmietla zákusok a ospravedlnila sa, že musí pracovať na svojej prednáške.

Gabriel ju sledoval očami, keď vstávala od stola, a na čelusti mu presakoval sval. Ale nezastavil ju. Len sa proste pozeral, ako odchádza.

Keď Rachel odišla do kuchyne, aby urobila kávu, Aaron sa rozhodol, že už toho má dosť. Naklonil sa cez stôl.

„Človeče, povznes sa nad to a povedz jej, že sa ospravedlňuješ.“

Gabriel nadvihol obočie.

„Prečo sa domnievaš, že som to zavinil ja?“

„Pretože ty si ten, kto má vtá–“ Aaron zachytil pohľad svojho svokra a rozkašľal sa. „Ehm, štatisticky povedané, osemdesiat percent hádok je chlapova vina. Jednoducho sa ospravedlň a budeš to mať za sebou. Nечcem tu zasa takto sedieť aj pri ďalšom jedle. Je tu taká chladná atmosféra, že budem musieť ísť von, aby som sa zahrial.“

„Myslím, že musím dať Aaronovi za pravdu. Niežeby si sa pýtal.“ Richard sa sám pre seba zasmial.

Gabriel behal pohľadom medzi oboma mužmi s výrazom, ktorý sa blížil znechuteniu.

„Snažil som sa s ňou porozprávať. Takto naša hádka začala. Zamkla sa v kúpeľni a povedala mi, aby som sa stratil.“

Richard a Aaron si vymenili významný pohľad.

„Máš problém,“ pískol Aaron. „Radšej sa s ňou porozprávaj ešte pred spaním, inak sa teš na noc strávenú na gauči.“

Zavrtel hlavou a presunul sa do kuchyne, aby sa pripojil k svojej manželke.

Richard zamyslene poklepal po stopke svojho pohára na víno.

„*Et tu, Brute?*“ zamračil sa Gabriel.

„Nič som nepovedal.“ Richard sa vlúdne zadíval na svojho syna. „Snažím sa zostať mimo diania.“

„Ďakujem ti.“

„Ale je tu istý dôvod, prečo staršie manželské páry hovoria tým mladším, aby nad svojim hnevom nenechali zapadnúť slnko. Vyrovnáť sa s problémami, kým sú malé, vám obom uľahčí život.“

„Nemôžem práve konverzovať cez zamknuté dvere.“

„Samozrejme, že môžeš. Už raz si jej dvoril; urob to znova.“

Gabriel nasadil neveriacky výraz. „Hovoríš mi, aby som dvoril svojej žene?“

„Hovorím ti, aby si sa vzdal svojho ega, ospravedlnil sa a potom ju počúval. Nebol som vždy tým mužom, ktorého vidíš pred sebou. Môžeš sa poučiť z mojich chýb.“

„Ty a mama ste mali dokonalé manželstvo.“

Richard sa zasmial.

„Naše manželstvo malo od dokonalosti ďaleko, ale rýchlo sme sa zhodli na tom, že by sme tú nedokonalosť a naše nezhody mali udržať mimo zrak a sluch našich potomkov. Deti sú vydesené, keď sa ich ro-

dičia hádajú. Podľa mojich skúseností sa páry hádajú pre peniaze, sex alebo nedostatok rešpektu a pozornosti.“

Gabriel začal protestovať, ale Richard zdvihol ruku. „Nepýtam sa, prečo ste sa nepohodli. To je medzi tebou a tvojou ženou. Je očividné, že si ranil Juliine city. Pri večeri nebola vo svojej koži. Taká, aká bývala, než sa s tebou začala vídať.“

„Ja nie som ten, kto uťal racionálnu komunikáciu,“ zaznelo panovač-
ne z Gabrielových úst.

„Počúvaj sa,“ pokarhal ho Richard. „Julia sa nespráva iracionálne. Je zranená. Keď ťa niekto zraní, je rozumné sa odtiahnuť. Najmä s ohľadom na jej minulosť.“

Gabriel sa zaškľabil. „Nechcel som jej ublížiť.“

„Som si istý, že je to pravda. No som tiež presvedčený, že si nebojoval férovo. Naučiť sa hádať so svojou manželkou je umenie, nie veda. Mne a tvojej matke trvalo veľmi dlho, než sme na to prišli. Ale len čo sme to dokázali, hádali sme sa len zriedka. A ak áno, nebolo to ani vulgárne, ani zraňujúce. Ak sa dokážeš s Juliou hádať a zároveň ju presvedčať, že ju stále miluješ a že je pre teba dôležitá, bude pre vás oveľa jednoduchšie vaše konflikty zvládnuť.“ Richard dopil víno a postavil pohár na stôl.

„Daj na radu niekoho, kto bol nejaký ten čas ženatý a kto vychoval dcéru. Keď sa žena stiahne a je chladná, je to preto, že samu seba chráni. Moja rada znie, aby si bol k svojej žene nežný a prehovoril ju, aby z tej zamknutej miestnosti vyšla von. Alebo sa priprav na veľa nocí strávených na gauči.“

Keď Julia zavrela notebook, bolo už po polnoci. Vedela, že všetci už išli spať. Počula na chodbe ich kroky.

Prikradla sa k dverám pracovne a otvorila ich. Spod zatvorených dverí spálne presvitalo svetlo. Nebolo pochyb o tom, že Gabriel je hore a číta si.

Zvažovala, že by išla za ním, ale vzdialenosť k jeho posteli sa zdala byť neprekonateľná.

Chytila fľašu peny do kúpeľa, ktorú si vzala po večeri z ich kúpeľne. Dá si ďalší horúci kúpeľ v kúpeľni pre hostí a pokúsi sa zabudnúť na svoje starosti.

O pol hodiny neskôr vstúpila Julia späť do pracovne a zavrela za sebou dvere. Cítila sa osviežená, ale len nepatrne uvoľnená. Vzhľadom na to, že Gabriel vyzeral odhodlaný udržať si odstup, musela spať na gauči.

Ležiac pod starou vlnenou dekou, o ktorú sa prvýkrát delili vtedy pred mnohými rokmi v sade, myslela na ich domov v Cambridgei. Myslela na prvé mesiace po svadbe a na to, akí boli vtedy šťastní.

Chcela byť odborníčkou na Danteho. Bude to dlhá cesta, ktorá bude vyžadovať obete, tvrdú prácu a pokoru. A nechcela byť typom človeka, ktorý sa cíti povznesený nad kritiku. Vedela, že sa v písaní potrebuje zlepšiť.

Ale keď jej Gabriel povedal, že sa chystá urobiť zo seba blázna, tá bolesť bola neznesiteľná. Potrebovala, aby ju povzbudil, aby jej fandil. Nepotrebovala, aby jej prácu znevažoval. Jej sebadôvera už bola aj tak dosť otrásená.

Prečo nie je schopný vidieť, že potrebujem jeho pomoc?

Jej smútok sa zväčšoval a ona premýšľala, prečo za ňou neprišiel.

Nebolo pochýb o tom, že strávil večer so svojou rodinou, fajčil na zadnej verande cigary a rozprával sa o starých časoch. Premýšľala, aké vysvetlenie ponúkol Rachel ohľadom ich hádky. Premýšľala, prečo tu ona musí ležať sama v tme, so slzami na krajíčku, a on vyzerá byť úplne spokojný s tým, že ju nechal tak.

Vzápätí začula, ako sa krížom cez chodbu otvorili dvere. Počula Gabrielove rýchle, rozhodné kroky. Zastavili sa pred jej dverami.

Posadila sa a zadržala dych. Z chodby svietilo tlmené svetlo a prenikalo do pracovne škárou pod dverami.

Ó, bohovia rozhádaných novomanželov, prosím, zariadte, aby zaklopal na moje dvere.

Začula niečo, čo znelo ako bolestný povzdych, a zvuk, ktorý mohla vydať ruka, opretá o dvere. Potom uvidela, ako svetlom prebehol tieň, no kroky sa vzdialili.

Julia sa schúlila do kľbka, ale neplakala.

4. kapitola

*N*a druhý deň ráno zazvonil Julii mobilný telefón.

S ľaknutím sa prebudila, keď sa miestnosťou rozozvučalo zvonenie mobilu za zvukov melódie *Message in a Bottle* od Police. Sledovala, ako telefón vibruje na stole, ale nezdvihla ho.

O pár minút neskôr začula zabzučanie, ktoré oznamovalo, že dostala esemesku. Zvedavo došla k stolu a vzala ho do ruky. Správa bola napodiv od Danteho Alighieriho.

Ospravedlňujem sa.

Kým zvažovala, čo mu odpovedať, prišla ďalšia správa.

Odpusť mi.

Začala písať odpoveď, keď na chodbe začula pohyb. Nieкто klopal na dvere.

Prosím, pusť ma dnu.

Julia si poslednú esemesku prečítala až cestou k dverám. Otvorila ich len na malú štrbinu.

„Ahoj,“ pozdravil ju Gabriel s váhavým úsmevom.

Pozorovala ho a všimla si, že má vlasy mokré zo sprchy, ale že ešte nie je oholený. Tvár mu pokrývalo atraktívne tmavé strnisko a na sebe mal len biele tričko a staré džínsy, nohy bosé. Bol to snáď najkrajší pohľad, aký kedy videla.

„Máš nejaký dôvod klopať na moje dvere o šiestej ráno?“ Povedala to chladnejším tónom, než zamýšľala.

„Ospravedlňujem sa, Julianna.“ Jeho výraz bol previnilý.

(Celkom iste tomu pridávalo aj to, že mal oči podliate krvou a obličenie pokrčené, akoby ho jednoducho vytiahol z vreca určeného pre Armádu spásy a obliekol si ho.)

„Ranil si ma,“ zašepkala.

„Ja viem. Je mi to ľúto.“ Urobil krok vpred. „Znovu som si prečítal tvoju prácu.“

Dala si ruky vbok. „Zaklopal si na moje dvere, len aby si mi povedal toto?“

„Volal som ti, ale nebrala si to.“ Usmial sa. „Pripomenulo mi to situáciu v Toronte, keď som za tebou musel liezť oknom.“

Julia očervenela pri spomienke na Gabriela, stojaceho na jej dvore, keď sa jej snažil doniesť večeru, a na to, ako ho tam privítala len v osuške, čerstvo osprchovaná.

„Na niečo si zabudla. Na niečo dôležité.“

V ruke držal ilustráciu *Zápas o Guida da Montefeltra*. „Našiel som to včera večer na podlahe v spálni. Nie som si istý, kto z nás to tam priniesol, ale niekomu to vypadlo.“

Julia ten obrázok, ktorý jej nechal vtedy v Toronte v poštovej priehradke, ignorovala a namiesto toho skúmala jeho výraz. Vyzeral rozrušene, v očiach viditeľný náhly strach. Prešiel si prstami cez mokré vlasy.

„Viem, že si sa odo mňa potrebovala dostať preč, ale myslím, že už sme boli odlúčení dosť dlho. Môžem ďalej?“

Julia urobila krok späť.

Vošiel dnu a zavrel za sebou dvere.

Prešla k pohovke, schúlila sa na nej a cez plecيا si prehodila starú deku.

Díval sa, ako si sadá, a všimol si, že má telo stočené do ochranného kľbka. Položil obrázok na jej počítač a vopchal si ruky do vreciek.

„Znovu som si prečítal tvoju prácu. A tiež som znova nakukol do *Inferna*.“ Vyhľadal očami jej pohľad. „Včera som povedal niečo, čo som nemusel.“

„Ďakujem.“ Jej držanie tela sa trochu uvoľnilo.

„Mal by som pár návrhov, ako tvoju prednášku zlepšiť.“ Oprel sa o kraj stola. „Viem, že je pre teba dôležité stáť na vlastných nohách, ale s radosťou ti pomôžem, ak to odo mňa budeš potrebovať.“

„Ja tvoje rady s radosťou privítam, ak mi nebudeš hovoriť, čo si mám myslieť.“

„Nikdy by som ti neprikazoval, čo si máš myslieť. Ako by som mohol?“ Tvár mu znežnela. „Veď tvoje nápady sú jednou z mnohých vecí, ktoré na tebe milujem.“

Pohľad mu padol na ten obrázok.

„Reagoval som prehnane. Ospravedlňujem sa, avšak námet tvojej prednášky je pre mňa trochu osobný, Julianna. Príbeh Františka, ktorý riskuje cestu do pekla, aby zachránil Guidovu dušu, predstavuje to, čo som sa vtedy v Toronte snažil urobiť svojim priznaním pred disciplinárnou komisiou.“

Julii sa v krku vytvorila hrča. Nerada myslela na to, čo sa stalo minulý rok. Vyšetrujúca komisia a ich následné odlúčenie boli príliš bolestné udalosti a nechcela si ich znova pripomínať.

„Pripúšťam, že som reagoval tak prehnane nielen pre obsah tvojej práce. Reagoval som aj na to, čo mi pripadalo ako tvoje odmietnutie tohto príbehu. Nášho spoločného príbehu.“

„Nikdy som nemala v úmysle odmietnuť niečo také dôležité. Viem, že si vtedy riskoval všetko, aby si mi pomohol. Viem, že si prešiel peklom.“ Jej rysy nadobudli odhodlaný výraz. „Keby bola situácia opačná, tiež by som zostúpila i do pekla, aby som ťa zachránila.“

Gabrielovi šklblo kútikmi úst. „Beatrice si bola vedomá, že nemôže sprevádzať Danteho Peklom, a tak namiesto seba poslala Vergília.“

„Jediný Vergílius, ktorého poznám, je Paul Norris. A pochybujem, že by si chcel od neho pomoc.“

Gabriel si odfrkol. „Paul nie je kandidátom na Vergília.“

„Pre mňa ním bol.“

Gabriel sa zamračil, pretože myšlienka na Paula, utešujúceho Juliu počas jeho neprítomnosti, ešte stále bolela.

„Správal som sa ako bastard. Vtedy aj teraz.“ Odstúpil od stola, postavil sa pred ňu a vytiahol ruky z vreciek.

Pozrel sa na miesto vedľa nej. „Môžem?“

Prikývla.

Posadil sa a natiahol ruku. Vzala ho za ňu.

„Nechcel som ti ublížiť.“

„Ja viem. Tiež sa ospravedlňujem.“

Pritiahol si ju na kolená a zaboril nos do jej vlasov.

„Nechcem, aby si sa musela predo mnou zamykať v kúpeľni.“

Vzal do dlaní jej tvár a pritisol k nej svoje pery. Po chvíli mu začala bozk opätovať.

Gabriel bol zdržanlivý, jeho pery boli teplé a lákajúce. Znova a znova ju láskal a zľahka hrýzol do pier. Konečne mu ovinula ruku okolo krku a pritiahla si ho bližšie. Prešiel jej jazykom po perách. Keď ich otvorila, jemne vkĺzol dnu a stretol sa s ňou. Nikdy nebol schopný svojimi bozkami klamať. Až príliš prezrádzali jeho city. Julia vnímala jeho ľútosť a smútok, ale cítila tiež neutíchajúci a nezmenený plameň jeho túžby.

Dlaňami sklúzol z jej tváre na boky a pritiahol ju k sebe tak, aby na ňom sedela obkročmo. Ďalej sa objímali, tlačili sa k sebe, ústa dychtivé a skúmajúce.

„Poď do postele.“ Gabriel vzal do dlaní krivky jej pozadia, pritisol ju k svojmu viditeľnému vzrušeniu a v jeho chrapľavom hlase zaznela prosba.

„Áno.“

„Dobre.“ Priblížil pery k jej uchu. „Ešte máme čas, aby sme sa stihli udobriť, lebo o chvíľu sa naši hostia začnú dožadovať raňajok.“

Julia sa odtiahla. „Nedá sa dobre udobrovať, keď je v dome návšteva.“

„Ale áno, dá.“ V jeho modrých očiach sa nebezpečne zablysko. „Dokážem ti to.“

„Minulá noc bola neznesiteľná.“ Gabriel ležal na chrbte, jednu ruku za hlavou. Neobťažoval sa prikrývať. V ich spálni bolo teplo a jeho milovaná žena ležala vedľa neho na bruchu, rovnako nahá ako on. V takýchto chvíľach si vždy prial, aby mohli stráviť zvyšok života nahí v posteli.

„To bola.“ Julia sa zdvihla na lakťoch, aby sa mu zadívala do očí. „Prečo si za mnou neprišiel a neporozprávali sme sa?“

„Chcel som si znovu prečítať tvoju prednášku. A myslel som, že potrebuješ priestor.“

„Nemám rada, keď sa hádame.“ Julia sklonila hlavu a pramienky vlasov jej sklzli na psia. „Neznášam to.“

„Ani mne sa nepáči hádať sa s tebou. Celkom ma to prekvapilo. Kedysi som hádky miloval.“ Gabrielove pery sa stočili do úškrnu. „Vďaka tebe sa zo mňa stáva pacifista.“

„Nie som si istá, či sa z teba niekedy stane pacifista, Gabriel.“ Julii zakolísal hlas. „Postgraduálne štúdium je pomerne náročné. Potrebujem tvoju pomoc.“

„Tú máš,“ zašepkal vášnivo.

„Nechcela som s tebou vo svojej prednáške vyslovene nesúhlasiť. Tak nejako sa to jednoducho – stalo.“

„Poď ku mne.“

Julia sa k nemu pritúlila a on ju objal.

„Musíme nájsť spôsob, ako si odporovať bez toho, aby sme zopakovali včerajšok. Moje srdce by to nevydržalo.“

„To ani moje,“ zašepkala.

„Sľubujem, že už sa nebudem správať ako egoistický bastard, ale ty mi sľúb, že sa nebudeš zamykať v kúpeľni.“ Uprel na ňu svoj pohľad.

„Sľubujem, že sa nebudem zamykať v kúpeľni, ak mi dáš priestor. Snažila som sa od teba dostať preč, keď sa naša hádka začala stupňovať. A ty si ma nenechal na pokoji.“

„Beriem na vedomie. Môžeme si dať počas hádky pauzu, ale musíme si sľúbiť, že sa neskôr porozprávame. A nie až nasledujúce ráno. Ja už nechcem, aby niekto z nás dvoch spal znovu na gauči.“

„Súhlasím. Gauč je veľmi nepohodlný. A opustený.“

„Nevyjadril som sa veľmi dobre, keď sme hovorili o tvojej prednáške. Je mi to ľúto. Nerobil som si starosti s tým, že so mnou nesúhlasíš. Myslí, že bude dobré, keď vyjde najavo, že nesúhlasíš s mojimi názormi, pretože sa ukáže to, že myslíš sama za seba.“

„Niežeby som s tebou nesúhlasila len preto, aby som bola v opozícii.“ Medzi Juliiným jemne klenutým obočím sa objavila vráska.

Gabriel sa ju pokúšal vyhladiť bozkami, ale bez úspechu. „Samozrejme, že nie. A aj keď ťa to možno veľmi prekvapí, môžem sa mýliť. Občas.“

„Môj pán profesor? Mýliť sa? Nepredstaviteľné,“ zasmiala sa.

„Áno, je to naozaj prekvapivé, však?“ Ironicky pokrútil hlavou. „No vo chvíli, keď som tvoju prednášku dočítal po druhýkrát, si ma presvedčila, že štandardná interpretácia je chybná.“

„Čože?“ Julia nemohla uveriť svojim ušiam.

„Počula si ma. Tvoja práca zmenila môj názor. Hoci mám nejaké návrhy, ako zlepšiť tú poslednú časť. Tam si nebola dostatočne presvedčivá.“

„Mohla by som pár tvojich rád použiť. Pripíšem ťa do poznámok pod čiarou.“

Ruky mu sklzli k jej zadočku. „Bude mi ctou objaviť sa v tvojich dodatkoch.“

Na okamih zaváhala. „Takže si nemyslíš, že je tá prednáška hrozná? A že zo seba urobím blázna?“

„Nie. Len čo som sa preniesol cez svoju unáhlenú reakciu a venoval väčšiu pozornosť tvojim tvrdeniam, uvedomil som si, že má profesorka Marinelliová pravdu. Tvoja práca je dobrá.“

„Ďakujem.“ Julia si pritísla tvár k jeho hrudníku. „Je pre mňa náročné byť študentkou v rovnakom odbore ako ty. Stále mám pocit, že ťa musím dohnať.“

Gabriel jej vošiel prstami do vlasov.

„Môžem skúsiť popracovať na tom, aby som bol pre teba väčšou oporou. Nesúťažíme spolu. V skutočnosti by som s tebou niekedy rád spolupracoval, napríklad pri písaní nejakého článku.“

Julia zdvihla hlavu. „Vážne?“

„Myslím, že by pre nás bolo dobré vytvoriť spoločne niečo, čo by pramenilo z našej spoločnej lásky k Dantemu. A som na teba pyšný, že si taká odvážna a máš svoje vlastné stanovisko. Keď budeš obhajovať v Oxforde svoj príspevok, budem sedieť v prvom rade a hovoriť si *‘Toto je moje dievča’*.“

„To je splnený sen, počuť od teba niečo také.“

„Tak potom ti to budem neustále opakovať.“

5. kapitola

Sch príbuzní sa veľmi múdro zdržali komentárov toho, akí tí dvaja vyzerajú uvoľnení a šťastní, keď sa tesne pred obedom konečne vynorili zo svojej spálne.

To popoludnie prišiel aj Gabrielov brat Scott so svojou ženou Tammy a ich synom Quinnom. Všetci, vrátane Juliinho otca Toma a jeho priateľky Diany, si posadali k skorej večeri.

Diana Stewartová bola atraktívna Afroameričanka s bezchybnou pleťou, veľkými tmavými očami a kučeravými vlasmi po ramená. Vo svojich štyridsiatich rokoch bola o takmer desať rokov mladšia ako jej priateľ. Poznala ho dlho, vzhľadom na to, že celý svoj život žila v Selinsgrove.

Skôr ako stihli servírovať zákusok, Diana nečakane vyrušila Emersonovcov, ktorí spolu tancovali v kuchyni. Gabriel dal v dome zaviesť centrálny zvukový systém a miestnosti plnili tóny tlmenej latinskoamerickéj hudby.

Novomanželia boli pritisnutí jeden k druhému a jemne sa pohojdávali v rytme hudby. Gabriel niečo Julianne pošepkal. Tá vyzerala, akoby ju to priviedlo do rozpakov, a odvrátila sa, ale on sa len zasmial, pritiahol si ju bližšie a pobožkal ju.

Diana urobila krok späť a chcela sa vrátiť do obývacej izby, ale pod nohami jej zavřzgala stará drevená podlaha. Emersonovci sa zastavili v polovici kroku a obaja sa k nej otočili.

Usmiala sa.

„Niečo sa tu pečie. A jablkový koláč to veru nie je.“

Gabriel sa zasmial, hlasno a šťastne, zatiaľ čo Julia len mierne stočila kútiky nahor a oprela sa o neho čelom.

Diana súhlasne prikývla. „Trvalo vám tak dlho uvariť kávu, až som nadobudla dojem, že ste zabudli, ako sa to robí.“

Gabriel si prstami prečesal vlasy, ktoré mal od prstov svojej ženy rozstrapatené. „Miláčik?“ Pozrel zhora na ňu.

„Káva je pripravená a koláč chladne. Bude to o necelú minútku.“

Julia s nevôľou odstúpila od svojho manžela, ktorý ju kradmo potľapkal po zadku.

V tej chvíli sa k nim pripojili aj Tammy s Rachel. Tammy sa nedávno stala najnovšou členkou rodiny, lebo sa minulý mesiac vydala za Gabrielovho mladšieho brata Scotta. Bola vysoká, merala stoosemdesiat centimetrov a bola i pekne tvarovaná. Jej vlasy boli dlhé a svetloryšavé a oči mali svetlomodrý odtieň.

„Kde to viazne?“ Rachel podozrievavo pozrela na svojho brata, akoby bol jedinou príčinou toho oneskorenia.

„Len sme varili kávu.“ Julia zakryla svoje rozpaky nalievaním nápoja do radu šálok.

„Len či naozaj,“ žmurkla Tammy potmehúdsy.

„Myslím, že to nebola len káva, čo robili. Mm-hmm,“ pohrozila Diana prstom ich smerom.

„Dobre. Nechám to na vás, dámy.“ Gabriel cudne pobožkal Juliu a utiekol do obývacej izby.

Rachel skúmala jablčné koláče, položené na kuchynskom ostrovčeku, a prstom skúšala, či sú horúce. „Vezmi nôž, Jules. Nakrájame ich.“

„Teraz hovor.“ Diana odmietla Juliou ponúkanú kávu a uvelebila sa na jednej z kuchynských stoličiek.

„Takže, čo sa to tu pieklo? A prosím, netvrď mi, že ste použili i kuchynskú linku.“ Rachel pokukovala po nových žulových doskách, na ktorých nákupe Gabriel trval.

„Je veľmi studená.“

Julia si zakryla rukou ústa, ale už bolo príliš neskoro.

Ženy vybuchli do smiechu a začali si ju nemilosrdne doberať.

„Je tu horúco alebo sa to zdá len mne?“ ovievala sa Diana papierovým obrúskom. „Asi to tu nazvem *dom lásky*.“

„Moji rodičia boli tiež takí.“ Rachel sa rozhliala po miestnosti. „Ale myslím, že kuchynský pult z toho vynechali. Boli veľmi láskyplní. Niečo na tej kuchyni musí byť.“

Julia s ňou úplne súhlasila. V tejto miestnosti, ako aj v celom dome, bolo niečo hrejivé a upokojujúce. Ona aj Gabriel mali problémy udržať ruky jeden od druhého, okrem času, keď pracovala na svojej prednáške.

„Takže si to môj veľký brat včera vyžehlil?“ Rachel sa skúmavo zadívala na Juliu.

Tá sa trochu začervenala. „Áno.“

„To je dobre. Ale aj tak sa s ním musím porozprávať. Mal by ti po hádke kúpiť kvety. Alebo diamanty.“

Julia sklonila hlavu k svojmu zásnubnému prsteňu, ktorý v strede zdobil veľký kameň obklopený menšími diamantmi. „Už mi dal dosť.“

„Ten prsteň vyzerá dobre, zlatko.“ Diana sa obrátila k Tammy a zaostřila oči na jej ľavú ruku. „A ten tvoj tiež. Ako sa ti páči manželský život?“

Tammy sledovala odlesky žiariviek na plôškach svojho zásnubného prsteňa. „Nikdy som si nemyslela, že k tomu dôjde.“

„Prečo nie?“ spýtala sa Rachel s napoly plnými ústami.

Tammine oči zaletel k dverám. „Nemali by sme podávať zákusok?“

Rachel prehltnula. „Muži majú tiež nohy. Ak chcú koláč, môžu prísť a vziať si ho.“

Tammy sa zasmiala, zdvihla svoju kávu a zovrela hrnček oboma rukami.

„Než som začala chodiť so Scottom, žila som s niekým. Bol to môj priateľ z právnickej fakulty. Hovorili sme o svadbe, kúpe domu, o všetkých tých veciach s bielym latkovým plotom. Potom som otehotnela.“

Julia sa nepohodlne pokrútila na barovej stoličke, oči mala sklopené.

Tammy venovala svojim priateľkám melancholický pohľad. „Scott mi hovoril, že sa tiež narodil neplánovane, ale že z neho mali jeho rodičia radosť. Priala by som si, aby som mala šancu spoznať Grace. Zdá sa, že to bola úžasná žena.“

„To bola,“ vyhlásila Rachel. „Ani Gabriel nebol plánovaný. Moji rodičia si ho zobrali po smrti jeho matky a potom ho adoptovali. Na plánovanie nezáleží. Záleží na tom, čo sa stane potom.“

Tammy prikývla. „Hovorili sme o tom, že budeme mať deti. Obaja sme ich chceli. A potom sa Eric zrazu rozhodol, že nie je pripravený. Usúdil, že som otehotnela, len aby som si ho uhnala.“

„Akoby si otehotnela sama od seba,“ zamávala Diana vidličkou vo vzduchu.

Julia nepovedala nič, zahanbená skutočnosťou, že sympatizuje s Ericovým nedostatkom pripravenosti, hoci odsudzovala, čo urobil.

„Eric mi dal ultimátum – buď dieťa, alebo on. Keď som váhala, odišiel.“

„Kretén,“ zamrmlala Rachel.

„Bola som zničená. Vedela som, že to tehotenstvo nie je len o mojej zodpovednosti, ale mala som pocit, že som mohla byť opatrnejšia. Uvažovala som o potrate, ale Eric už bol aj tak preč. Ale hlboko vnútri som bola šťastná, že budem mamou.“

A Julia sa znovu zahniezdila, zasiahnutá úprimnosťou v Tamminom hlase.

„Nezvládla som sama platiť nájom, a tak som sa vrátila k rodičom. Cítila som sa, ako keby som zlyhala – tehotná, slobodná a bývajúca u našich. Často som plakala, až kým som nezaspala, a myslela som si, že ma nikdy žiadny muž nebude chcieť.“

„Je mi to tak ľúto,“ Julii vhrkli slzy do očí.

Tammy sa natiahla a objala ju.

„Veci sa zmenili k lepšiemu, ale nikdy Ericovi neodpustím, že sa vzdal svojich rodičovských práv. Quinn nikdy nebude môcť spoznať svojho otca.“

„Darcovia spermii nie sú otcovia,“ prerušila ju Rachel. „Richard Gabrielovi neprispel žiadnym genetickým materiálom, ale napriek tomu je jeho otcom.“

„Neviem, kto prispel genetickým materiálom Gabrielovi, ale musel vyzeráť sakramentsky dobre, pretože ten chlapec je naozaj *pekny*.“ Diana kývla hlavou smerom k obývačke. „Nie však až tak ako ten môj, ale to vlastne nie je nikto.“

Julia sa rozpačito zachichotala, keď sa zamyslela nad predstavou, že niekomu pripadá jej otec „krásny“.

Tammy pokračovala. „Bola som šťastná, že mám prácu. Pracovala som na úrade okresného prokurátora spoločne so Scottom. Párkrát sme si vyšli, ešte keď som bola tehotná. Boli sme len priatelia, ale on sa ku mne správal tak milo. Myslela som, že až bude dieťa na svete, už o ňom nikdy nebudem ani počuť. No prišiel sa na mňa pozrieť pár týždňov po tom, čo sa Quinn narodil. Pozval ma von a ja som sa zamilovala.“

„On sa do teba zamiloval tiež, ak si dobre spomínam,“ usmiala sa Rachel. „Bol v tom až po uši.“

Tammy sa dotkla svojho zásnubného prsteňa a posúvala si ho po prste tam a späť. „Dojčila som, a tak som si musela odsávať mlieko, než ma vyzdvihol. Moji rodičia mi vždy syna postrážili. So Scottom som sa však nikdy necítila trápne alebo divne. Videl ma ako človeka, ženu, nie iba ako matku. Myslím, že bol do mňa trochu zamilovaný už vtedy, keď som bola ešte s Ericom.“

Pozrela sa na svoje priateľky a usmiala sa.

„Bola som veľmi nervózna, keď som sa mala s vami všetkými stretnúť. Bála som sa, čo si pomyslíte, ale vy ste boli všetci takí privetiví.“ Pozrela sa na Juliu. „S Gabrielom som sa stretla až neskôr, ale bol tiež milý. Dokonca aj keď mu Quinn zničil oblek.“

„Mala by si ho poznať pred tým, ako stretol Juliu.“ Rachel sa zaškľabila. „Bol by poslal Quinnovi účet z čistiarne.“

Julia sa chystala protestovať v mene Gabriela, ale Tammy znovu prehovorila. „Neviem si predstaviť, že by Gabriel niečo také urobil. Ku Quinnovi sa chová úžasne. A Scott? No, otcovstvo vždy muža zme-ní. Dobrého muža,“ objasnila. „Scott sa s Quinnom váľa po podlahe a vymýšľa.

Je hravý a nežný. Je to jeho úplne odlišná stránka.“

Julia sa zamyslela nad Tamminou poznámkou a dumala, aký by bol Gabriel ako otec.

„Nemôžem sa dočkať, až budeme mať dievčatko,“ usmiala sa Tammy sama pre seba. „Scott sa k nej bude správať ako k princeznej.“

„Ty chceš ďalšie deti?“ spýtala sa Rachel prekvapene a nadvihla obo-čie.

„Áno. Myslím, že dve by nám stačili, ale keby som mala ďalšieho chlapca, rada by som sa pokúsila ešte o dievčatko.“

V tej chvíli vstúpil do kuchyne Scott a niesol na rukách ospalého dvadsaťjedenmesačného chlapca. Kývol na ostatné ženy a potom prešiel k Tammy. „Myslím, že je čas ísť spať.“

Julia sa tomu kontrastu medzi Scottom, ktorý bol stodeväťdesiat centimetrov vysoký a pevne stavaný, a malým blond anjelikom, ktorého ochraňujúco držal v náručí, usmiala.

„Pomôžem ti.“ Tammy sa zdvihla na nohy. Pobožkala svojho manžela a potom sa spoločne vydali hore po schodoch.

Rachel sa pozrela na kôpku dezertných tanierov. „Myslím, že im radšej ten zákusok donesiem.“ Odkrojila dva kúsky koláča, dala ich na ta-nieriky a odniesla ich do obývacej izby.

Diana sa pozrela na Juliu a hrala sa so svojou šálkou.

„Môžeme sa porozprávať, zlatko?“

„Samozrejme.“ Julia sa usadila na stoličke a otočila sa, aby uprela na Dianu svoju plnú pozornosť.

„Neviem, ako mám toto povedať, tak to poviem jednoducho. Trávim s tvojím otcom veľa času.“

Julia venovala Diane mierny úsmev. „Myslím, že je to skvelé.“

„Stretol sa s mojou matkou i zvyškom mojej rodiny. Dokonca so mnou začal chodiť v nedeľu do kostola, aby ma počul spievať v zbore.“

Juliu to prekvapilo, ale podarilo sa jej to pred ňou skryť.

„Keď sa otec spýtal, či by ťa mohol priviesť so sebou na našu svadbu, vedela som, že je to vážne.“

„Milujem ho.“

Julii sa rozšírili oči. „Páni. Vie o tom?“

„Isteže. Tiež ma miluje.“ Diana sa váhavo usmiala. „Hovorili sme o budúcnosti. Robili sme si plány...“

„To je skvelé.“

„Naozaj?“ Dianine tmavé oči pátrali v tých Juliiných.

„Som rada, že je s niekým, kto ho miluje. I keď sa nechcem zmieňovať o Deb, som si istá, že ti je známe, že spolu nejaký ten čas žili. Ale zdá sa, že z toho nič nezostalo. A mne sa naozaj ako pár nepáčili.“

Diana bola ticho, akoby o niečom premýšľala.

„Tvoj otec a ja sme hovorili o tom, že by sme veci vyriešili natrvalo. Chcem, aby si vedela, že ak to urobíme, nebudem sa snažiť zabrať miesto tvojej mamy.“

Julia stuhla. „Sharon nebola moja mama.“

Diana jej položila ruku v upokojujúcim geste na plece. „Ospravedlňujem sa.“

„Nie som si istá, čo ti o nej otec rozprával, ale predpokladám, že toho veľa nebolo.“

„Nechcela som pichať do osieho hniezda. Keď je muž pripravený hovoriť, tak hovorí.“

Julia potichu usrkávala kávu. Nerada rozprávala alebo premýšľala o svojej matke, ktorá zahynula počas Juliinho maturitného ročníka na strednej škole.

Sharon bola alkoholička a väčšinu Juliinho života sa k nej správala ľahostajne. A keď nebola ľahostajná, bola hrubá.

„To skôr Grace bola pre mňa ako matka. Mala som k nej bližšie ako k Sharon.“

„Grace bola dobrá žena.“

Julia pátrala v Dianinom výraze a videla v jej očiach nádej, zmiešanú s miernou úzkosťou.

„Nebojím sa toho, že by si sa stala mojou macochou. A ak sa ty a otec budete brať, budem pri tom.“

„Budeš musieť urobiť niečo viac, než len byť pri tom. Budeš jednou z mojich družičiek.“ Diana okolo Julie ovinula ruky a pevne ju objala. Nakoniec sa odtiahla a prstom si zotrela slzy. „Vždy som chcela rodinu. Chcela som manžela a svoj vlastný domov. Mám štyridsať rokov a moje sny sa konečne stanú skutočnosťou. Robila som si starosti s tým, aký z toho budeš mať pocit. Chcem, aby si vedela, že tvojho otca milujem, a aby ti bolo jasné, že s ním nie som pre peniaze.“

Julia sa na ňu zmätene pozrela a potom sa obe ženy rozosmiali.

„Teraz viem, že žartuješ. Otec žiadne peniaze nemá.“

„Je to dobrý človek, má prácu a robí ma šťastnou. Keď žena nájde takého muža, ktorý je navyše aj krásny, drží sa ho a o peniaze sa nestará.“

Než mohla Julia zareagovať, pripojil sa k nim Tom. Len čo zbadal Dianine uslzené oči, vykročil k nej.

„Čo sa deje?“ Zdvihol ruku k jej tvári a pohladil ju.

„Diana mi len hovorila, ako veľmi ťa miluje.“ Julia ponúkla otcovi súhlasný výraz.

„Naozaj?“ Jeho hlas znel trochu drsne.

„Niežeby si sa pýtal, ale máte moje požehnanie.“

Pozrel sa dolu a jeho tmavé oči vyhladali Juliine.

„Naozaj?“ zopakoval, ale tón mu zjemnel.

Tom objal obe ženy okolo pliec a každú pobožkal na temeno.

„Moje dievčatá,“ zašepkal.

O chvíľu neskôr sa Julia s Dianou a so svojím otcom rozlúčila. Myslela si, že spolu možno trávia aspoň niekoľko nocí v týždni, a bola prekvapená, keď jej Diana vysvetlila, že to tak, z úcty k jej matke, s ktorou žila, nie je.

Teraz už Julia začala chápať, prečo Diana tak náhli so svadbou a s tým, aby mala svoj vlastný domov.

Po zákusku sa Richard Clark usadil na zadnej verande, popíjal škótsku a fajčil cigaru. Vzduch bol chladný a nehybný. Keby zavrel oči, určite by si dokázal predstaviť svoju ženu Grace, ako vychádza zo zadných dverí a usádza sa do dreveného záhradného kresla vedľa neho.

Srdce mu oťaželo. Ona sa už vedľa neho nikdy neposadí.

„Ako sa máš?“

Richard otvoril oči a uvidel sedieť v najbližšom kresle svoju nevestu Juliu. Svoje štíhle nohy si skrčila pod seba a bola zababušená do jedného z Gabrielových starých kašmírových svetrov.

Richard si preložil cigaru do ľavej ruky a presunul popolník, aby jej neprekážal.

„Mám sa dobre. A čo ty?“

„Som v pohode.“

„Večera bola skvelá,“ povedal uznanlivo. „Naozaj výborná.“

„Snažila som sa napodobniť niektoré z jedál, ktoré sme mali v Taliansku. Som rada, že ti chutilo.“ Zaklonila hlavu, oprela si ju o operadlo a pozerala na temnú oblohu.

Znovu sa napil škótskej. Vycítil, že ju niečo trápi, ale pretože si nechcel vynucovať jej dôveru, mlčal.

„Richard?“

Zasmial sa. „Myslím, že sme sa dohodli, že ma budeš oslovovať ocko.“

„Samozrejme, oci. Ospravedlňujem sa.“ Rýpala nechťom do operadla a robila do dreva ryhy.

„Nie je nutné sa ospravedlňovať. Sme rodina, Julia. A ak by si kedykoľvek čokoľvek potrebovala, som tu pre teba.“

„Ďakujem ti.“ Prešla prstom po škrabanci, ktorý urobila na kresle. „Prekáža ti, že sme urobili tie zmeny v dome?“

Richard chvíľku váhal, kým odpovedal.

„Kúpeľňa už rekonštrukciu potrebovala a bolo múdre pridať ďalšiu na prízemí a v hlavnej spálni. A Grace by sa páčilo, ako ste vylepšili kuchyňu. Už roky sa jej páčili žulové pracovné dosky a chcela ich.“

Julia cítila, ako jej zovrelo srdce.

„Mnoho vecí sme nezmenili.“

„Prosím, nerob si starosti. Grace by ti s radosťou so zariadením pomáhala, keby tu bola.“

„Máš v izbe pre hostí pohodlie? Napadlo mi, či si si nerozmyslel tam bývať.“

„Si milá, že sa pýtaš, ale nič z toho mi neprekáža. Trápi ma len to, že je Grace preč a už sa nikdy nevráti. Obávam sa, že ten pocit z jej straty nikdy nezmizne.“

Richard sa zadíval na svoj snubný prsteň, jednoduchý zlatý krúžok.

„Keď som vnútri v dome, niekedy by som prisahal, že počujem jej hlas alebo cítim jej parfum. Tam vo Filadelfii jej prítomnosť necítim. Môj byt nemá žiadne spomienky.“ Usmial sa sám pre seba. „Keď som tu, naše odlúčenie nie je také hrozné.“

„Stále to bolí?“

„Áno.“

Julia chvíľu sedela a premýšľala, ako by sa cítila, keby stratila Gabriela. To by ju zničilo.

Dĺžka ľudského života je neistá. Človek môže dostať rakovinu alebo zomrieť pri automobilovej nehode a behom sekundy sa rodina môže rozpadnúť.

Julia odkiaľsi počula hlas, ktorý jej našepkával: *Keby si mala s Gabrielom dieťa, mala by si navždy nejakú jeho časť.*

A z toho hlasu, viac než z myšlienky na dieťa, sa zachvela.

Richard si všimol jej reakciu, postavil sa a prehodil jej cez plecia deku.

„Ďakujem,“ zašepkala. „Páči sa ti žiť vo Filadelfii?“

„Moje miesto vo výskumnom oddelení nespĺnilo naplno moje očakávania. Premýšľal som, že pôjdem do dôchodku.“ Odklepol popol do popoľníka. „Prestáhoval som sa, aby som bol bližšie k Rachel a Scottovi, ale veľmi ich nevidím. Majú plné ruky práce so svojimi vlastnými životmi. A všetci moji priatelia, vrátane tvojho otca, sú tu.“

„Prestáhuju sa späť.“

„Čože?“ Otočil sa v kresle čelom k nej.

„Prestáhuju sa späť do Selinsgrove. Ži tu.“

„Toto je teraz tvoj domov a domov môjho syna.“

„Sme tu len cez prázdniny. Môžeme si hneď vymeniť spálne a ty si môžeš presťahovať veci z Filadelfie späť.“

Zdvihol cigaru k perám. „Je od teba pekné, že mi to ponúkaš, ale ja už som si vybral. Predal som dom Gabrielovi už viac ako pred rokom.“

„Bude šťastnejší, keď bude vedieť, že si tu, kam patríš.“

Richard pokrútil hlavou. „Nikdy by som nezobral späť dané slovo.“

Julia si namáhala mozog, aby vymyslela presvedčivú stratégiu.

„Bolo by to pre nás ako micva. A my potrebujeme požehnanie.“

Richard sa zasmial.

„To znie ako to, čo som príležitostne hovorieval Gabrielovi, keď bol tvrdohlavý. Aké požehnanie potrebuješ?“

Juliin výraz sa zmenil.

„Mám jednu nevyočutú modlitbu.“

Keď to ďalej nerozvádzala, potiahol si z cigary a vydýchol dym.

„Podľa môjho názoru sú nakoniec vypočuté všetky modlitby. A niekedy dostaneš odpoveď nie. No rozhodne sa budem modliť, aby si nejaku dostala. Nebudem predstierať, že ma tá myšlienka na návrat späť neláka, ale vy ste venovali toľko času, aby ste ten dom upravili podľa seba. Zariadili ste prízemie, vymaľovali steny...“

„Ty si si na ten dom vzal hypotéku, aby si zaplatil Gabrielove drogové dlhy.“

Richard sa na ňu prekvapene pozrel.

„To on ti o tom povedal?“

„Áno.“

„Už je to dávno. Gabriel nám to splatil.“

„Pre neho je to dobrý dôvod na to, aby ho znovu otvoril i pre teba.“

„Otec by pre svoje dieťa urobil čokoľvek.“ Richard sa tváril vážne.
„Nestarál som sa o peniaze. Snažil som sa mu zachrániť život.“

„To si urobil. Ty a Grace.“ Julia sa rozhládla po dvore. „Kým je ten dom v rodine a my tak môžeme byť na Vďakyzdania a na Vianoce spolu, nezáleží na tom, kto ho vlastní. Alebo kto tu býva.“

Pritiahla si deku tesnejšie k sebe, keď cez verandu zavial ľahký vánok a pohladil ju po tvári. „Vieš, Gabriel by sa nikdy nedokázal rozlúčiť s tým sadom. Najal ľudí, aby ho dali do poriadku. Už zasadili nové stromčeky.“

„Tie staré už roky nerodia. Obávam sa, že je trochu priveľmi optimistický.“

Julia sa pozrela k lesu, smerom k sadu. „Optimizmus sa mu zíde.“

Otočila sa k Richardovi.

„Keby si tu býval, mohol by si na sad dohliadnuť. Pre Gabriela by to bola úľava, keby vedel, že je v schopných rukách. Pomohol by si nám.“

Richard zostal potichu tak dlho, že sa to zdalo ako večnosť, a keď prehovoril, hlas sa mu chvel. „Ďakujem ti.“

Stisla mu ruku a potom ho nechala jeho cigarám a myšlienkam. Keď zavrel oči, zalial ho pocit nádeje.

Po tom, čo sa jej hostia na noc rozišli, sedela Julia na okraji svojej vane s vírivkou a skúšala teplotu vody. Tešila sa na chvíľu relaxu.

Vedela, že by mala pracovať na svojej prednáške, ale denný zhon ju unavil. Zvažovala, či by nemala zavolať svojej terapeutke do Bostonu. Doktorka Waltersová by určite mala nejaké návrhy, ako sa vyrovnáť s jej úzkosťou, manželským konfliktom a Gabrielovým obnoveným záujmom založiť rodinu.

Chcieť dieťa, to nebolo nič hrozné. Julia porovnávala Gabrielovo nežné nadšenie s chladnou ľahostajnosťou, ktorú Tammy popisovala u Erica. Julia, samozrejme, vedela, čomu dáva prednosť. Proste si len musela stáť za svojím a nenechať Gabrielovu túžbu, aby premohla ju aj jej sny.

Keď už nič iné, tak včerajšia hádka s Gabrielom ukázala, koľko sa toho ešte musia ako pár naučiť. Potrebovali si takýmito lekciami prejsť, skôr než privedú na svet dieťa.

Kým čakala, než sa jej napustí vaňa, cítila, ako sa jej zježili chĺpky na krku. Otočila sa a našla Gabriela stojaceho pri pulte s umývadlom. Rozopol si horné tri gombíky na košeli a nad lemom bieleho tielka mu teraz na hrudi vykukovalo niekoľko chĺpkov.

„Nikdy ma neomrzí sa na teba pozeráť.“ Vtisol jej bozk na krk a potom jej stiahol huňatú osušku, ktorú si okolo seba omotala.

„Mal by som ťa namaľovať.“ Končekmi prstov jej prechádzal po chrbte.

„Už si ma raz v noci maľoval, Caravaggio. Rozmazali sme farbu po celej podlahe.“

„Ach, áno. Bolelo ma, že som to musel upratať. Dúfal som, že by sme k nej mohli pridať ďalšie.“

„To bude musieť počkať do noci, keď nebudeme mať hostí.“ Vyzývavo sa na neho pozrela. „Nechceš sa ku mne pripojiť?“

„Radšej sa budem pozeráť.“

„Tak potom si dám záležať na tom, aby som ti predviedla dokonalé predstavenie.“ Zdvihla si oboma rukami vlasy z krku a vystrela chrbát do pózy modelky.

Zastonal a urobil krok vpred.

Natiahla ruku, aby ho zastavila.

„Nechala som si včera v kúpeľni pre hostí penu do kúpeľa. Mohol by si mi ju priniesť?“

„Samozrejme. *Bohyňa*.“ Ochutnal jej pery a potom odkračal preč.

Trvalo mu niekoľko minút, než tú penu našiel, pretože ju niekto zho-dil na podlahu, čím sa zakotúlala k odpadkovému košu. Keď sa zohol, aby ju zobral, všimol si niečo zastrčené medzi košom a stenou.

Bola to malá obdĺžniková škatuľka.

Prečítal si etiketu. *Tehotenský test*.

Ale škatuľka bola prázdna.

Keď prekonal svoje prekvapenie a dvakrát skontroloval, či si etiketu prečítal správne, položil obal tam, kde ho našiel, a vrátil sa do svojej izby.

Bez slova podal penu do kúpeľa Julii, ktorá si trochu tej esencie s vôňou santalového dreva a mandarínky naliala do vody a potom vlez-la do vane.

Zaujala pózu, o ktorej si myslela, že by mohla byť preňho provoka-tívnou.

Gabriel zostal stáť bez pohnutia, stratený v myšlienkach.

„Čo sa deje?“ Vyklonila sa z vane, aby naňho lepšie videla.

Prešiel si rukou cez ústa a bradu.

„Rachel je tehotná?“

„Nie, aspoň pokiaľ viem. No hovorila mi, že sa o to pokúšajú. Prečo?“

„Našiel som v kúpeľni pre hostí prázdnu škatuľku od tehotenského testu. Vyzeralo to, akoby ju niekto chcel schovať.“

„To bola zrejme ona.“

„Prial by som si, aby si to bola ty.“ Gabriel jej venoval taký intenzívny pohľad, že cítila, ako jej horí koža.

„Dokonca aj po tom, čo sa stalo včera?“

„Samozrejme. Manželské páry sa často hádajú. Manželia sa správajú ako somári. Dáme si horúci, spotený sex na udobrenie a pohneme sa ďalej.“

Pozrela sa dole na vodu. „Radšej by som mala horúci, spotený sex na udobrenie, ale bez toho hádania.“

Jeho hlas sa stíšil do chrapľavého šepotu. „To by trochu znehodnotilo ten zmierovací účel, nemyslíš?“

Zhlboka sa nadýchla a zdvihla svoje tmavé oči, aby našla tie jeho. „Ja ešte nie som pripravená mať rodinu.“

„Náš čas ešte len príde.“ Vzal ju za ruku a pritisol jej pery na prsty pokryté penou. „A ver mi, dnes večer nechcem začínať novú hádku ani stupňovať tvoj stres.“

Julia sa slabo usmiala.

„Myslím, že by si ten test mohla robiť Tammy.“

„Ona už dieťa má.“

„Quinn bude mať v septembri dva roky. Viem, že chce mať deti so Scottom.“

Gabriel upravil osvetlenie, stlmil ho a zmizol do spálne. Onedlho sa vrátil a Julia začula, ako sa z reproduktora, ktorý bol zabudovaný do stropu, rinie hlas Astrud Gilberto.

Julia sa na svojho manžela pochvalne pozrela. „Nech už bol ten test, či chcel, mohla zistiť, že tehotná nie je. A ak je, budeš zase strýko. *Strýko Gabriel.*“

Bez toho, aby nejako zareagoval, si rozopol košeľu. Potom si ju stiahol, zložil si tielko a odhalil tak svoje tetovanie a ľahký tieň tmavých chĺpkov na svalnatom hrudníku.

Julia sledovala, ako zavesil košeľu na háčik a až potom mu ruky zišli k opasku. Uškrnul sa a spomalil svoje pohyby, aby ju podráždil.

Prevrátila oči. „Kým skončíš, voda už bude dávno studená.“

„O tom pochybujem. Rozhodne nebudem stáť tu vonku, keď budem končiť.“

„Prečo nie?“

„Pretože mám v úmysle skončiť v tebe.“

S ďalším úškrnom zavesil nohavice a začal sa zbavovať boxeriek.

Julia poznala telo svojho manžela veľmi dobre, ale aj tak jej jeho postava zakaždým vzala dych. Mal široké plecia, ktoré sa zužovali k štíh-

lemu pásu a bokom, zakončenými svalnatými stehnami. Paže aj brušné svaly mal dobre vypracované, rovnako ako včeko, ktoré sa zvažovalo k jeho teraz až príliš vztýčenému mužstvu.

„Zabíja ma to, keď si ma takto prezeráš.“ Hladne sa na ňu zadíval.

„Prečo?“ Nehanebne naňho pozerala a posunula sa vo vani dopredu, aby mu urobila miesto.

„Pretože vyzeráš, akoby si ma chcela ochutnať. Všade.“

„Veď hej.“

Gabriel sa bleskovo usadil za ňou a svoje dlhé nohy si pretiahol okolo jej. „Tá vôňa mi je povedomá.“

„Kúpila som si tú penu, pretože mi pripomínala ten masážny olej, ktorý si použil vo Florencii. Masíroval si mi chrbát, pamätáš?“

„Pokiaľ si spomínam, masíroval som toho viac.“ Gabriel sa pritúlil nosom k jej uchu. „Nemáš poňatia, čo so mnou tá vôňa robí.“

„Ale áno, mám.“ Julia sa oprela o jeho hrudník a dole na svojom chrbte cítila, aký je tvrdý.

„Predtým, než prejdeme k – ech – iným činnostiam, bol by som rád, keby si sa so mnou porozprávala.“

„O čom?“ stuhla Julia.

Položil jej ruky na obe strany krku a začal ju masírovať.

„Upokoj sa. Ja nie som nepriateľ. Len sa ťa jednoducho snažím presvedčiť, aby si sa mi trochu zverila. Máš tendenciu robiť si bublinkové kúpele, keď si v strese. A teraz sa kúpeš denne.“

„Len mám o čom premýšľať.“

„Tak mi o tom porozprávaj.“

Začala kľzať ľavou rukou po hladine vody a zhrňala penu tam a späť.

„Mám starosti so školou a bojím sa toho, že ma vyhodia. A tiež mám obavy z tej prednášky.“

Stisol jej plecia.

„O tvojej prednáške sme hovorili a ja som ti povedal svoj úprimný názor – je dobrá. A z programu ťa nevyhodia. Len musíš brať školu po-

stupne semester za semestrom. Nemusíš sa tento týždeň venovať našim príbuzným. Zajtra všetkým oznámime, že strávíš deň prácou na svojich podkladoch. Môžu sa počas dňa zabaviť sami a zajtra urobím na večeru steaky na grile. Som si istý, že Rachel a Tammy mi s tým pomôžu.“

Julii začali pod jeho prstami mäknúť svaly. „To by mi pomohlo. Ďakujem.“

„Urobil by som pre teba čokoľvek,“ zašepkal a pritisol jej ku krku svoje pery. „Vieš to, však?“

„Viem.“ Otočila sa a so všetkou vážnosťou ho pobozkala.

Keď sa od seba odtrhli, usmiala sa. „Budeš mať narodeniny, keď bude me v Taliansku. Ako by si ich chcel osláviť?“

„S tebou. V posteli. Niekoľko dní vkuse.“ Objal ju rukami okolo pása a hladil jej kožu okolo pupku.

„Chcel by si pozvať nejakých priateľov, aby sa k nám v Umbrii pripojili? Mohli by s nami ísť na tú výstavu do Florencie.“

„Nie, chcem ťa mať celú pre seba. Môžeme ich pozvať do Cambridgea na tvoje narodeniny.“

Julia položila ruku na jeho a zastavila ho. „Nemám rada, keď sa z mojich narodenín robí udalosť.“

Oprel sa chrbtom o vaňu. „Myslel som, že už sme to prekonalí.“

„V septembri budeme mať veľa práce.“

„Dvadsiate piate narodeniny, to je mílnik.“

„Tvojich tridsaťpäť tiež.“

„Moje mílniky sú dôležité len vďaka tebe. Bez teba by to boli len prázdne dni.“

Julia zaborila tvár do jeho hrude. „Musíš byť taký sladký?“

„Vzhľadom na to, že som väčšinu života jedol len kyslé, tak áno.“ Ústami skúmal krivku jej krku a kožu pliec, klzkú od mydla.

„Tak potom teda dúfam, že v septembri ten večierok bude. Mohli by sme urobiť oslavu v ten víkend, keď bude Deň práce.“ Pobozkala ho na prsné svaly, než sa zase otočila dopredu. „Čo ti Richard hovoril, keď si sa s ním dnes večer rozprával?“

„Rád by sa presťahoval späť, ale nechce kupovať dom. Myslím, že s tými peniazmi počíta na dôchodok.“

„Môže bývať tu bez toho, aby ho kúpil. Neprekážalo by ti to, však nie?“

„Vôbec nie. Bol by som rád, keby žil tu. Lenže on má zlý pocit, že by ťažil z tých renovácií.“

„Môže si ich užívať. Jediný problém je, čo urobiť s nábytkom. V Cambridgei naň nemáme miesto.“

„Mohli by sme ho dať Tomovi. Jeho nábytok už tiež zažil lepšie časy.“

Profesor znel odmerane.

„Ty by si to urobil?“

„Nebudem ti klamať, Julianna. Tvoj otec nie je môj najobľúbenejší človek. Ale pretože ty si...“ Pobožkal ju.

„Richard má veci, ktoré kúpil s Grace a s ktorými sa nechce rozlúčiť, a je tu nejaký nábytok, ktorý tu po nej zostal a ktorý sme dali do skladu. Budeme musieť tie nové veci vyťahovať, aby sme urobili miesto. Môžeme ich venovať Rachel, ak by si to tak chcela radšej.“

„Myslím, že by bolo pekné ponúknuť ich otcovi. On a Diana hovoria o svadbe.“

Gabriel ju tuhšie objal okolo pása. „Aký z toho máš pocit?“

„Ona je pre môjho otca dobrá a je dobrá aj pre mňa. Budem rada, keď bude mať niekoho, s kým zostarne.“

„Nerád ti to hovorím, miláčik, ale tvoj otec už starne. My všetci star-neme.“

„Vieš, ako to myslím.“

Presunul si ju tak, aby k nemu bola čelom, a ovinul si jej nohy okolo pása.

„Našťastie pre teba ešte nie som príliš starý na to, aby som ťa udržal hore celú noc. Verím, že toto je miestnosť, ktorú sme ešte nepokrstili – zatiaľ.“

6. kapitola

Niekedy po polnoci Richard zacítil, ako sa vedľa neho prehol matrac a niekto si k nemu vliezol pod perinu. Prevalil sa, vzal do náručia telo svojej ženy a pritisol sa k jej chrbtu. Dokonale do seba zapadli. Jej postava bola známa a hebká a on hlasno vzdychol, keď sa k nej pritúlil.

Povzdychla si rovnako spokojne, ako to kedysi v takých chvíľach robievala, a pritúlila sa k nemu.

„Chýbala si mi.“ Pohladel ju po vlasoch a pobožkal ju. Ani sa mu nezdalo čudné, že ich má dlhé a pevné, také, aké boli pred jej chemoterapiou.

„Tiež si mi chýbal, miláčik.“ Grace siahla po jeho ruke a prepletli si spolu prsty.

Richard cítil, ako jej prstienky, zásnubný aj obrúčka, cinkli o jeho snubný prsteň. Bol rád, že si ho ešte nedal dolu.

„Sníva sa mi o tebe.“

Pobožkala miesto, kde sa dotýkali ich prstene. „Ja viem.“

„Nebola si ešte stará. Mali sme toho ešte veľa pred sebou a chceli sme urobiť ešte toľko vecí.“ Jeho hlas sa pri poslednom slove zlomil.

„Áno.“

„Cnie sa mi po tom všetkom,“ zašepkal. „Po tom, ako ťa držím v tme. Chcem počuť tvoj hlas. Nemôžem uveriť, že som ťa nadobro stratil.“

Grace mu uvoľnila ľavú ruku a pritiahla si ju k hrudi. Richard sa obrnil proti tomu, že ucíti priehľbinu tam, kde mali byť jej prsia. Hoci bol

zarmútený jej jazvami, nikdy mu neprekážalo sa na tie miesta pozerat alebo sa ich dotýkať, avšak ona mu to nechcela dovoliť.

Mala v pláne podstúpiť rekonštrukčný plastický zákrok, ale rakovina sa vrátila, takže operácia nebola možná. Pre neho bola vždy krásna, vždy očarujúca, dokonca aj na konci.

Namiesto toho sa jeho dľaň stretla s oblou, plnou pokožkou. Zaváhal, ale len na okamih. Položila svoju ruku na jeho a pritisla ju tam.

„Som znovu zdravá,“ zašepkala. „Je to oveľa krajšie, ako si dokážeš predstaviť. A nebolí to.“

Richarda zaštipali oči. „Zdravá?“

„Žiadna bolesť. Žiadne slzy. A je to také nádherné.“

„Je mi ľúto, že som si nestihol uvedomiť, že si chorá.“ Hlas sa mu znovu zlomil. „Mal som dávať pozor. Mal som si to všimnúť.“

„Prišiel môj čas.“ Natiahla sa a pobožkala ho na chrbát ruky.

„Je toho toľko, čo ti chcem ukázať. No teraz ešte nie. Odpočívaj, láska moja.“

Na druhý deň ráno sa Richard prebudil v prázdnej posteli s vedomím, že dostal veľmi vzácny dar. Cítil úľavu a pokoj, akého sa mu nedostalo už dlhší čas. Naraňajkoval sa so svojou rodinou a pustil sa do zariaďovania formalít ohľadom odstúpenia zo svojho výskumného miesta vo Filadelfii.

Hneď ďalší týždeň uvoľnil svoj byt na predaj a najal sťahovaciu firmu, aby previezla jeho veci naspäť do domu, ktorý pred mnohými rokmi kúpil spoločne so svojou ženou. Gabriel trval na tom, aby sa nábytok, ktorý uložili do skladu, tiež vrátil do domu.

Keď prišli sťahovacie autá, nasmeroval ich ľudí do hlavnej spálne a požiadal ich, aby z nej vyniesli nábytok a zanesli tam ten Richardov.

„Nie.“ Richard položil synovi ruku na plece. „Budem bývať v izbe pre hostí.“

Gabriel dal sťahovacej firme znamenie, aby chvíľu počkali. So stiahnutým obočím sa otočil k svojmu otcovi.

„Prečo nechceš svoju starú izbu?“

„Hlavná spálňa je teraz vaša, tvoja a Juliina. Dala ju vymaľovať a prispôbila si ju. Nechcem to vrátiť späť.“

Gabriel protestoval, ale Richard zdvihol ruku, aby ho zastavil.

„Grace bude so mnou, nech budem spať kdekoľvek. Nájde ma aj v izbe pre hostí.“ Znovu potľapkal Gabriela po pleci a potom zavolať sťahovákov a nasmeroval ich hore.

Gabriel sa nemienil so svojím otcom dohadovať, najmä keď sa zdalo, že je so svojím rozhodnutím spokojný. A aj keď mu otcova poznámka pripadala čudná, nechal si to pre seba.

(No, pravdupovediac, až také divné to nebolo.)

Tej noci, keď bol dom prázdny a tichý, si Richard takmer dokázal predstaviť, ako si Grace líha do postele spolu s ním. Prevalil sa na bok a pokojne spal, aby sa s ňou stretol vo svojich snoch.

7. kapitola

JÚL 2011
OXFORD, ANGLICKO

S profesor Gabriel O. Emerson si pohrdavo prezeral skromnú izbičku pri piatom kláštoranom schodisku na Magdalen College. Jeho modré oči sa zastavili na dvoch jednoduchých úzkych posteliach postavených pozdĺž steny. Ukázal na ne.

„Čo to, dočerta, je?“

Julia očami sledovala smer, kam mieril jeho obviňujúci prst. „Myslím, že sú to posteľe.“

„To vidím. Odchádzame.“

Zdvihol ich batožinu a vykročil k dverám, ale ona ho zastavila.

„Je neskoro, Gabriel. Som unavená.“

„Presne. A kde máme, dočerta, spať?“

„Kde asi zvyčajne spia študenti Magdalen College? Myslíš, že na podlahe?“

Vrhol na ňu zhrozený pohľad. „Už nikdy nebudem znovu spať v tej smiešnej ohavnosti, akou je lôžko pre jedného. Vezmeme si izbu u Randolpha.“

Julia si pretrela oboma rukami oči. „Tam sme si to zarezervovali až o dva dni. A okrem toho si to sľúbil.“

„Nigel mi sľuboval jednu z nevyužitých profesorských izieb, tú s manželskou posteľou a kúpeľňou.“ Poobzeral sa okolo seba. „Kde je manželská posteľ? Kde je kúpeľňa? Musíme sa o ňu deliť s bohviekým ešte!“

„Mne neprekáža mať dva dni spoločnú kúpeľňu s inými hosťami. Aj tak budeme tráviť väčšinu času na konferencii.“

Julia ignorovala manželovo zlostné frflanie a pozrela von oknom, z ktorého bol výhľad na krásne nádvorie. Túžobne sa zadívala na podivné kamenné sochy, ktoré boli umiestnené nad arkádami po pravej strane.

„Povedal si mi, že sa tými sochami inšpiroval C. S. Lewis, keď písal knihu *Lev, šatník a čarodejnica*.“

„Tak sa to hovorí,“ povedal Gabriel zastretým hlasom.

Oprela si čelo o sklo tabuliek zasadených do olova. „Myslíš, že jeho duch tu ešte stále blúdi?“

„Pochybujem, že by strašil v miestnosti, ako je táto,“ odfrkol si Gabriel. „Asi by bol radšej v krčme.“

Julia zavrela oči. Bol to nekonečný deň, cestovali z hotela v Londýne na stanicu, potom do Oxfordu a nakoniec sem. Bola veľmi, veľmi unavená.

Zadíval sa cez izbu na tlmený obrys jej postavy.

„Neexistuje nič také ako duchovia, Julianna. Veď to vieš,“ prehodil nežným hlasom.

„A čo vtedy, keď si videl Grace a Maiu?“

„To bolo niečo iné.“

Túžobne pozrela na sochy, než sa k nemu s porazeným výrazom pripojila vo dverách.

„Bola by si nešťastná, keby sme bývali v hoteli?“ Pátravo sa jej zadíval do očí. „Mali by sme väčšie súkromie.“

„To by sme mali, áno.“ Odvrátila sa.

Pozrel na oddelené lôžka. „Sex je v týchto veciach skoro nemožný. Nie je v nich dosť miesta.“

Uškrnula sa. „To nie je práve to, čo by som si pamätala.“

Po tvári sa mu rozšíril lenivý, provokatívny úsmev a pery priblížil len na pár centimetrov od jej.

„To má byť výzva, pani Emersonová?“

Julia si ho chvíľu premeriavala. A potom, akoby z nej opadla všetka únava, si omotala jeho hodvábnu kravatu okolo ruky a pritiahla si jeho ústa k svojim.

Gabriel pustil ich batožinu, v okamihu zabudol na svoje podráždenie a začal ju bozkávať. Po chvíli natiahol nohu dozadu a kopnutím za nimi zatvoril dvere.

8. kapitola

nejakú chvíľu neskôr bol Gabriel prepletený so svojou ženou v jednej z tých úzkych postelí. Vydýchla mu do hrude jeho meno.

„Nestratil si nič zo svojej zručnosti. Považujem tvoju najnovšiu inováciu za extrémne – uspokojivú.“

„Ďakujem.“ Hrudník sa mu nadul pýchou. „Už je neskoro. Je čas spať.“
„Nemôžem.“

Gabriel jej zdvihol bradu. „Robíš si starosti so svojou prednáškou?“

„Chcem, aby si bol na mňa hrdý.“

„Vždy na teba budem hrdý. Som na teba hrdý.“ Jeho modré oči ju spalovali.

„A čo profesorka Pictonová?“

„Nepozvala by ťa, keby si myslela, že na to nie si pripravená.“

„Čo ak mi niekto položí otázku a ja nebudem vedieť odpovedať?“

„Odpovieš na ňu, ako najlepšie budeš vedieť. Keď na teba budú tlačiť, vždy môžeš povedať, že ti položili zaujímavú otázku a že sa nad celou záležitosťou budeš musieť zamyslieť.“

Julia mu odpočívala na hrudi, prsty rozťahnuté cez jeho brušné svaly.

„Myslíš, že keby som požiadala C. S. Lewisa, aby za mňa orodoval, že by sa za mňa modlil?“

Gabriel si odfrkol.

„Lewis bol protestant zo Severného Írska. Neveril v orodovanie svätých. Dokonca aj keby ťa počul, ignoroval by ťa. Zo zásady. Požiadaj Tolkiena. Ten bol katolík.“

„Mohla by som poprosiť Danteho, aby sa za mňa modlil.“

„Dante už sa za teba modlí,“ zašepkal jej do vlasov.

Julia zavrela oči a počúvala tlkot jeho srdca. Jeho rytmus jej vždy pripadal upokojujúci.

„Čo ak sa ľudia budú pýtať, prečo si odišiel z Toronta?“

„Povieme to, čo hovoríme vždy – chcel som byť v Bostone, pretože ty si šla na Harvard a my sme sa brali.“

„Christa Petersonová vykladá iný príbeh.“

Profesor prižmúril oči. „Zabudni na ňu. Na tejto konferencii si s ňou nemusíme robiť starosti.“

„Slúb mi, že nestratíš nervy, ak budeš počuť niečo – hnusné.“

„Dôveruj mi trochu.“ Jeho hlas znel trochu podráždene. „Už sme sa museli vyrovnáť s ohováraním na Bostonskej univerzite aj na Harvarde a nervy som nestratil.“

„Pravdaže.“ Pobožkala ho na hrud'. „Ale keď sa akademici začnú nudiť, radi klebetia. Nič nie je vzrušujúcejšie ako sexuálny škandál.“

„Dovolím si nesúhlasiť, pani Emersonová.“ Gabrielovi sa zaiskrilo v očiach.

„Ach, vážne?“

„Sex s tebou je oveľa vzrušujúcejší ako škandál.“

Pretočil ju na chrbát a pokračoval v bozkávaní jej krku.

Kým slnko vyšlo nad obzor, Julia sa vykradla späť do izby. Lúč svetla dopadajúci cez okno čiastočne ožiaril nahého muža v jej posteli. Ležal na bruchu, tmavé vlasy rozstrapatené. Plachtu mal prehodenú nebezpečne nízko, takže odhaľovala jeho bedrá, jamky v nich a hornú časť jeho pozadia.

Julia sa na neho uznanlivo zadívala a jej oči zostali dlhšie, než bolo nevyhnutné, na jeho svalnatom chrbte a glutee maxime. Bol krásny, bol sexi a bol jej.

Vyzliekla si tepláky a tričko a položila oblečenie aj spodnú bielizeň na najbližšiu stoličku. Odkedy sa vydala, spala väčšinou nahá. Mala to takto radšej – spať so svojim milovaným a cítiť vzájomne svoje pokožky.

Gabriel sa prevalil, keď zacítil, ako sa matrac pohol. Okamžite ju prijal do svojej náruče, ale trvalo mu ešte nejakú tú chvíľku, než sa prebudil.

„Kde si bola?“ spýtal sa a začal jej prechádzať prstami po paži.

„Išla som sa pozrieť na tie kamenné sochy na nádvorí.“

Gabriel otvoril oči. „Prečo?“

„Čítala som *Kroniky Narnie*. Sú pre mňa výnimočné.“

Vzal jej tvár do dlaní.

„Takže si tu chcela zostať kvôli Lewisovi?“

„A kvôli tebe. Viem, že tu v rovnakom čase ako ty bývala Paulina, a ja...“ Zarazila sa, ľutovala, že sa zmienila o niekom, na koho sa obaja snažili zabudnúť.

„To bolo ešte pred tým, než sme spolu niečo mali. Tu som s ňou strávil len veľmi málo času.“ Objal Juliu pažami. „Nesnažil by som sa ťa ťahať v noci do Randolphu, keby som poznal tvoje dôvody. Prečo si mi to nepovedala?“

„Myslela som si, že budeš považovať môj vzťah ku *Kronikám Narnie* za prejav detinskosti.“

„Nič z toho, čo je pre teba dôležité, sa mi nemôže zdať detinské.“

Na chvíľu sa zamyslel, keď si uvedomil, čo povedala.

„Tiež som tie knihy v detstve čítal. Kedysi, v New Yorku, bola v byte mojej matky skrňa, o ktorej som bol presvedčený, že by mohla viesť do Narnie, keď budem dobrý. Ale očividne som nebol.“

Čakal, že sa rozosmeje, ale nestalo sa tak.

„Viem, aké to je, snažiť sa urobiť všetko pre to, aby sa rozprávky stali skutočnosťou,“ zašepkala.

Gabriel ju zovrel v náručí pevnejšie. „Ak chceš vidieť, kde Lewis žil, vezmem ťa do The Kilns, do jeho domu. Potom môžeme ísť do krčmy, kde sa Inklings schádzali. Hovorí sa jej The Bird and Baby.“

„To by sa mi páčilo.“

Vtisol jej bozk do vlasov. „Kedysi som ti povedal, že si nie sme rovní, že ty si moje lepšie ja. Myslím, že si mi neverila.“

„Niekedy býva ťažké uveriť, že to myslíš naozaj.“

Strhol sa.

„Musím si dať záležať, aby som ti to viac dával najavo,“ zašepkal. „Len presne neviem ako.“

9. kapitola

S

o raňajkách v jedálni Magdalen College Gabriel trval na tom, aby si na cestu na internát St. Anne, miesto konania konferencie, vzali taxík. Báľ sa, že by Julia (a jej vysoké podpätky) nemuseli prežiť tú chôdzu, a vôbec nepripúšťal možnosť, že by jej navrhol, aby si vzala iné topánky.

„Toto je môj splnený sen,“ zašepkala Julia, keď prechádzali Oxfordom. „Nikdy som si ani len nepomyslela, že sa sem pozriem, a už vôbec nie to, že budem mať tú česť predstaviť tu svoj výskum. Nemôžem tomu uveriť.“

„Pracovala si veľmi usilovne.“ Priložil si jej ruku k perám. „Toto je tvoja odmena.“

Julia mlčala, pretože cítila na svojich pleciach ťarchu očakávania.

Keď míňali Ashmoleovo múzeum, Gabrielovi sa náhle rozsvietili oči.

„Zaujímalo by ma, do akých problémov by sme sa mohli dostať tamto,“ ukázal na múzeum. „Pokiaľ si spomínam, je tam dosť miesta na jedno alebo dve rande.“

Julia sa začervenala a on si ju so smiechom pritiahol k sebe.

Ešte stále sa mu darilo prinútiť ju červenať sa a to bolo niečo, na čo bol patrične pyšný. A pred pár dňami sa mu podarilo vyčariť viac ako len rumenec na jej tvári, keď si spolu v Britskom múzeu zopakovali horúce tango pri stene.

(Elginov mramor sa možno doteraz z toho šoku spamätáva.)

Emersonovci prišli k St. Anne College tesne pred začiatkom prvej prednášky. Vnútri sa hemžila okolo stolov s občerstvením skupina asi

päťdesiatich akademikov, popíjali čaj, ochutnávali zákusky a pritom debatovali o mimoriadnom svete Danteho štúdií.

(Lebo tento svet je určite oveľa zaujímavejší, ako by sa nezainteresovaným osobám mohlo zdať.)

Gabriel naliať Julii trochu čaju a potom si naliať kávu. Kým usrkávali zo svojich nápojov, predstavil ju dvom významným oxfordským profesorom, ktorí boli jeho známi.

Keď nastal čas vstúpiť do prednáškovej sály, Gabriel položil Julii ruku na kríže a popchol ju vpred.

Urobila dva kroky a potom sa zastavila.

V ušiach sa jej ozval známy bezstarostný smiech, ktorého zdroj bolo vidieť len o pár metrov ďalej. V strede pozornosti, presne uprostred skupiny starších i mladších mužov, odetých prevažne v tvídových oblekoch, stála kráska s havraními vlasmi. Mala vysoké a štíhle telo a jej atraktívna postava vynikala v čiernom kostýme, ušitom na mieru. Desaťcentimetrové podpätky ešte viac predlžovali už i tak dlhé nohy.

(Asi po prvý raz sa vo svojom živote profesor pozeral na pár elegantných značkových lodičiek bez uznania.)

Ženin smiech bol prerušený, keď jej čiernovlasý muž s priveľmi opálenou pokožkou a očami upretými na Emersonovcov začal niečo šepkať do ucha.

„Kurva,“ zamrmlal si Gabriel pod fúzy.

Uštedril Christe Petersonovej a profesorovi Giuseppemu Paccianimu zdrvivúci pohľad, zatiaľ čo Julia skúmala reakcie mužov, ktorí stáli okolo. Keď jej oči prechádzali z jedného na druhého, zaplavil ju hrozný a sklúčujúci pocit.

Mnohí z nich jej pohľad opätovali a ich oči sa zastavovali na jej prsiach a bokoch dlhšie, než bolo vhodné. Pustila sa Gabrielovej ruky a zapla si sako, aby si tak viac zakryla hrudník.

V niekoľkých z tých prenikavých pánskych pohľadov sa prejavilo viditeľné sklamanie. Bolo zrejmé, že Julia nespĺňala ich očakávania, ako by

mala vyzerat' mladá a rozkošná postgraduálna študentka, ktorá spala so svojím profesorom a stala sa hlavnou zápletkou škandálu.

„Ja to vyriešim raz a navždy.“ Gabriel vykročil vpred, ale Julia mu zaťala prsty do paže a zovrela rukáv jeho obleku a zároveň i jeho svaly.

„Môžeme sa chvíľku porozprávať?“ zašepkala.

„Potom.“

„To nemôžeš,“ zapišťala Julia. „Tu nie.“

„Problémy v raji?“ Miestnosťou sa rozľahol Christin arogantný hlas. „Myslím, že tie medové týždne netrvali veľmi dlho.“

Uprela na Juliu svoje mačacie oči a atraktívne pery sa jej stočili do úškrnu. „Niežeby ma to nejako prekvapovalo.“

Julia sa snažila odtiahnuť Gabriela preč, ale ten stál ako pribitý a telo sa mu triaslo zlosťou.

„Na slovíčko, slečna Petersonová.“

Christa o krok cúvla k profesorovi Paccianimu. Hrala divadielko, že sa cíti byť Gabrielom zastrašovaná.

„Na základe toho, čo sa stalo v Toronte, veru nie. Ak máte niečo na srdci, musíte to povedať tu, pred svedkami.“

Z bezpečia po Paccianiho boku sa Christa naklonila dopredu a znížila hlas. „Ty nemáš záujem vyrobiť tu scénu, Gabriel. Po tom, čo si rezignoval, som zistila pár vecí, ako napríklad tvoju záľubu v sadomasochistických praktikách. Nevedela som, že profesorka Singerová bola tvoja domina.“

Tí, ktorí stali najbližšie k nim, okamžite stíchli a ich oči sa presunuli od Christy ku Gabrielovi.

Julia ho vzala za ruku a potiahla za ňu. „Poďme. *Prosím.*“

Nehľadiac na svoju zúrivosť, si Gabriel teraz až príliš dobre uvedomoval napätú pozornosť svojho okolia. Podarilo sa mu zozbierať všetky zvyšky svojej sebakontroly, aby nechtyl Christu pod krk.

Zahryzol si do jazyka, aby nevyslovil kliatbu, prudko sa otočil a vykročil od svojej bývalej študentky preč.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.